

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΣΥΝΕΧΩΣ ΑΠΟ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1907

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΕΥΓΕΝΙΑ ΖΩΓΡΑΦΟΥ



ΕΤΟΣ 10^ο.

ΙΟΥΛΙΟΣ 1926

ΤΕΥΧΟΣ 225

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ . ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΕΤΟΣ ΙΘ'

ΙΟΥΛΙΟΣ 1926

ΤΕΥΧΟΣ 225

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

«Η Φωτίσις», Μετάφρασις Κ. Σ. Κοκόλη. — «Από την 'Ιστορίαν τοῦ Νεοελληνικοῦ Θεάτρου», Ν. Ι. Λάσκαρη. — «Νυκτερινή Φλωρεντία», Μαριέττας Μινώτου. — «Επιστολαὶ ἐξ Ἁγίου Ὁρους», Δ. Λ. Ζωγράφου. — «Από την Ζωὴν τῶν Μεγάλων», Γ. Π. — «Ἄμμοιροι Φαζίται», Φρανσις δὲ Μιμάνδρ. — «Θρύλλος Ἀγάπης», ποίημα, Μετάφρασις Τέλλου Ἄγρα. — Ἀπὸ τὴν Καλλιτεχνικὴν Κίνησιν. — Ποικίλη Σελίς. — Βιβλία καὶ Περιοδικά. — Ἀήλωσις. — Εἰκόνες: Ἡ Δίς Μ. Μαρσέλλου.

Πᾶσα ἀποστολὴ ἀποβλέπουσα τὴν «Ἑλληνικὴν Ἐπιθεώρησιν» (χειρόγραφα, περιοδικά, βιβλία, ἐπιστολαί, συνδρομαί κ. λ. π.) πρέπει νὰ ἀπευθύνεται πρὸς τὴν Διευθύνσαντα:

Δ)σ ΕΥΓΕΝΙΑΝ ΖΩΓΡΑΦΟΥ Ὁδὸς Μενάνδρου 83.

Πᾶν σύγγραμμα ἀποστελλόμενον εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς «Ἑλλην. Ἐπιθεωρήσεως» ἀναγγέλλεται δι' αὐτῆς.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Διὰ τὸ ἑσωτερικόν Δο. 50
Ἐκδοσις ἐκλεκτῆ » 75
Διὰ τὰ Δημόσια Γραφεῖα » 100
Διὰ τὴν Ἑβρώπην, Αἴγυπτον καὶ
Κύπρον Σελ. 15
Διὰ τὴν Ἀμερικὴν Δολ. 4

Αἱ Συνδρομαὶ προσηλωτέαι.—Αἱ ἐγγραφαὶ ἀρχοῦν ἀπὸ 1ης ἐκάστου μηνός.

	<p>ΠΡΟΤΙΜΗΣΑΤΕ ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ ΤΙΜΟΛΕΟΝΤΟΣ ΑΙΟΛΟΥ 122</p>
---	---

ΕΤΟΣ ΙΘ'

ΑΘΗΝΑΙ, ΙΟΥΛΙΟΣ 1926

ΤΕΥΧΟΣ 225

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΣΥΝΕΧΩΣ ΑΠΟ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1907

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΕΥΓΕΝΙΑ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΟΔΟΣ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 83



Η ΔΙΣ Ν. ΜΑΡΣΕΛΛΟΥ

ἡ ὁποία παίζει εἰς τὸ θέατρον τῶν «Νέων» καὶ ἐμπνέει τὰς μεγαλειτέρας ἐλπίδας διὰ τὸ μέλλον.

ΡΩΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΦΩΤΙΤΣΕΣ

“Ένα σκοτεινό φθινοπωρινό βράδυ, είναι αρκετός καιρός από τότε, μου συνέβηκε να βρεθώ με βάρκα σ’ ένα σκυθρωπό ποταμό της Σιβηρίας. Έξαφνα σέ μιá κερμη του ποταμού, μπροστά, κάτω από τὰ σκοτεινά βουνά, έλαμψε μιá φωτίτσα.

“Αστράψε ζωηρά, δυνατά, όλωσδιόλου κοντά... ”

— Αί, δόξα τῷ Θεῷ, εἶπα με χαρά, γρήγορα φθά-
νουμε!

“Ο κωπηλάτης έστρεψε τὸ κεφάλι, κύτταξε άπάνω από τὸν ώμό του στή φωτιά και με άπάθεια πάλιν έ-
σκιυε σὰ κουπιά.

— Μακρυνά!

Δέν πιστεψα· τὸ φῶς στὸ ἴδιο μέρος προχωροῦσε από τὸ άόριστο σκοτάδι. “Ομως ὁ κωπηλάτης εἶχε δι-
κησῆσθαι μακρυνά.

Αὐτὰ τὰ νικηρινά φῶτα ἔχουν τὴν ιδιότητα νὰ πλη-
σιάζουν, νικώντας τὸ σκοτάδι, και νὰ λάμπουν και νὰ

υπόσχωται και νὰ σὲ τραβοῦν με τὴν γειννιάσι τους. Θαρρεῖς πῶς νά-νά, δυό-τρεις κουπιές και τελειώνει ὁ δρόμος... Και ὅμως εἶναι μακρυνά!

Και ἔξακολουθοῦσαμε νὰ πηγαίνουμε πολὺ ἀκόμη στὸ μαῦρο, σὰ μελάνη, ποταμό. Κλεισοῦρες και βράχοι παρουσιάζονταν, προχωροῦσαν, περνοῦσαν γρήγορα πίσω και χάνονταν, θαρρεῖς, στὸ άτέλειωτο διάστημα, ἐνῶ ἡ φωτίτσα πάντα μπροστά, ἄλλαζε χρώματα κ’ ἔγεννε, — πάντα ἔτσι κοντὰ και ὅμως πάντα τὸ ἴδιο μακρυνά... ”

Συχνὸ μου ἔρχεται τώρα στὸ νου και ὁ σκοτεινὸς ποταμὸς πού τὸν επισκίαζαν τὰ βουνά και ἡ ζωντανή φωτίτσα· πολλές φωτιές και ποῖν και ὕστερα πολλοὺς ὅπως ἐμένα παρέσυραν με τὴ γειννιάσι τους. ‘Αλλά— ἡ ζωή τρέχει πάντα στις ἴδιες σκυθρωπές ὄχθες και ἡ φωτίτσες εἶναι ἀκόμα μακρυνά. Και ἀναγκάζονται νὰ ξαναπιάσῃ τὰ κουπιά... ”

Και ὅμως... ὅμως μπροστὰ — εἶναι φωτιές! ... ”

(*B. Γ. Κορολέγκο*)

Μεταφρ. Κ. Σ. ΚΟΚΟΛΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΟΥ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

ΤΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ**ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

Ἦδη ἄς γνωρίσωμεν τὸν βίον και τὰ ἄλλα ἔργα τοῦ συγγραφέως τῆς πρώτης νεοελληνικῆς κωμῆδίας ἣτις εἶδε τὸ φῶς τοῦ προσκηνίου μετὰ τὴν ἀνεξαρτη-
σίαν τῆς Ἑλλάδος.

“Ο Δημήτριος Κ. Βυζάντιος, (1) τοῦ ὁποῖου τὸ πραγματικὸν ὄνομα ἦτο Δημήτριος Κ. Χατζη-‘Ασλά-
νης, ἐγεννήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει περὶ τὰ τέλη τῆς δεκάτης ὀγδοῆς ἑκατονταετηρίδος. Τὰ πρώτα ἑλλη-
νικά γράμματα ἔμαθε παρὰ τινι ἱερομονάχῳ διαμένοντι τότε ἐκεῖ. Παρὰ τοῦ ἰδίου ἐδιδάχθη και τὴν τέχνην τοῦ γράφειν ἀγίας εἰκόνας, ἣν και ἐξήσκησε μεχρὶ τοῦ 1812 ὅτε, κληθεῖς, ἀνέλαθεν ὑπηρεσίαν ὡς διερ-
μηνεύς ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Μπέη τῆς Τύνιδος, «τοῦ ἐν Τουνεσίῳ νῆς Ἀφρικῆς ἡγεμόνος», ὡς λέγει ὁ Ἀμ-
βρόσιος Φραντζῆς. Ἐκεῖ μαθὼν, ὅτι οἱ Ἕλληνες ἐπα-
νεστάτησαν κατὰ τοῦ τυραννοῦ, «καταφρονήσας πᾶ-
σαν τιμὴν, δόξαν και εὐτυχίαν, ἔτρεξεν ὡς διψῶσα ἔ-

λαφος εἰς τὸ στάδιον τῆς ἑλληνικῆς ἐλευθερίας (τὴν 11 Μαῖου 1821), ὅτε ἀποθὰς εἰς Κυπαρισσίαν, διέ-
μεινεν ἐκεῖσε, συναγωνιζόμενος μετὰ τοῦ Π. (Πρω-
τοσυγγέλλου) Α. Φραντζῆ εἰς ὅλας ἐκείνας τὰς δεινὰς ἐποχὰς και διὰ τῆς παιδείας και τῆς παιθοῦς τῶν λό-
γων του ἐνθουσιῶν τοὺς πάντας με ἀπαραδειγματι-
στον ζῆλον και εὐλιχρίνειαν ἐν καιρῷ τῶν διαφόρων και πολυειδῶν ἐκείνων κινδύνων, περιτρέχων και εἰς
διαφόρους πολιτικὰς τοῦ Φραντζῆ ἀποστολάς ἀφορῶ-
σας τὴν γενικὴν τῆς πατρίδος ὠφέλειαν.”

Κατὰ τὰ τέλη τοῦ 1821, διωρίσθη ἀναπληρωτῆς τοῦ Μιχαὴλ Σχινᾶ ἐν τῇ γραμματείᾳ τῆς Πελοποννη-
σιακῆς Γερουσίας και ὡς τοιοῦτος μετέβη μετὰ τῶν μελῶν τῆς Γερουσίας κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἐπιόντος ἔ-
τους πρὸς παραλαβὴν τοῦ ἄλωθέντος τότε φρουρίου τῆς Κορίνθου. Παραιτηθεῖς τῆς θέσεως ταύτης, διω-
ρίσθη γραμματεὺς τῆς ἐπαρχιακῆς ἐφορίας Τριφυλίας (1823), εἶτα ἐπαρχὸς Κορώνης (1825) και κα-
τόπις ἐπαρχὸς Γαστούνης, δρᾶσας εἰς ἀμφοτέρας τὰς θέσεις κατὰ τοῦ ἐπελθόντος τότε Ἰμβραήμ πασᾶ.

Κατὰ τὸ 1826 ὁ Βυζάντιος διωρίσθη πρώτος γραμ-
ματεὺς τοῦ τότε συσταθέντος Ἑγκληματικῷ Δικα-

1. Τὸ ἐπίθετον Βυζάντιος ἐφέρετο κατὰ τὴν αὐ-
τὴν ἐποχὴν και παρ’ ἄλλων πολιτικῶν και ἀγωνιστῶν. ἦτο δὲ δηλωτικὸν τοῦ τόπου τῆς καταγωγῆς των ἐπὶ τὸ ἀρ-
χιαιώτερον, ἀντὶ τοῦ Πολίτης ἢ Κωνσταντινουπολίτης.

στηρίου και κατόπις διευθυντῆς τῆς ἐπὶ τῶν Πολεμ-
τῶν Γραμματείας. (2)

Κατὰ τὸν Ἀμβρόσιον Φραντζῆν, ὅτε κατὰ τὸν Μαῖον τοῦ 1828 οἱ ἀποσκιρτήσαντες ἐκ τοῦ στρατο-
πέδου τοῦ Ἰμβραήμ πασᾶ τρεῖς χιλιάδες Ὀθωμανοὶ ἐξήτησαν παρὰ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως τὴν ἴ-
δειον νὰ μεταβῶσιν εἰς Στερεὰν Ἑλλάδα, διὰ τὸν κα-
νονισμὸν τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς, ἀπεστάλησαν εἰς τὸ ὀ-
θωμανικὸν στρατόπεδον ἐκ μέρους μὲν τοῦ ἀρχηγοῦ
πῶν ἐν Πελοποννησίῳ ἑλληνικῶν στρατευμάτων Θ. Κο-
λοκοτρῶνι ὁ Κ. Πελοπίδας, ἐκ μέρους δὲ τοῦ ἐκτά-
κτου ἐπιτρόπου Ἀρκადίας ὁ Δ. Βυζάντιος. Οἱ δύο ἀ-
πεσταλμένοι Ἕλληνες πρὸς τοῖς ἄλλοις εἶχον και ἐντο-
λήν νὰ καταγράψωσιν ἐκ τῶν αἰχμαλώτων Ἑλλήνων,
οἷς εἶχον οἱ ἀποσκιρτήσαντες Τούρκοι, ὅσους ἤθελον
νὰ μείνωσιν ἐν Ἑλλάδι. Μεταξὺ τῶν αἰχμαλώτων ὑ-
πῆρχε και ἡ θυγατὴρ τοῦ ἐκ Καρυσταίνης Παναγιώ-
του Ἀναγνωστοπούλου Χρηστῖνα, μεθ’ ἣς συνέζη ὁ
ἀρχηγὸς τοῦ τουρικοῦ στρατοπέδου Ἀχμέτ Μπέης,
ἐξ οὗ εἶχεν ἀποκτήσει και υἱόν. Ὄταν ἦλθεν ἡ σειρὰ
τῆς νὰ δηλώσῃ ἐάν ἤθελε νὰ μείνῃ ἐν Ἑλλάδι ἢ ν’ ἀ-
ναχωρήσῃ μετὰ τοῦ Τούρκου συζύγου τῆς, ἡ Χρηστῖ-
να, λησιμονήσασα και σύζυγον και υἱόν, ἐκραύγασεν
ὅτι εἶναι Χριστιανὴ και ἐξήτησε νὰ μείνῃ ἐν Ἑλλάδι
μετὰ τοῦ πατρὸς τῆς. Τὸ ἐπεισόδιον αὐτὸ ἐδραματο-
ποίησεν ὁ Ζεμπέλιος, γράψας τραγωδίαν ὑπὸ τὸν τί-
τλον «Χρηστῖνα Ἀναγνωστοπούλος». Μεταξὺ τῶν ἄλ-
λων προσώπων τῆς τραγωδίας αὐτῆς ὁ Ζαμπέλιος φέ-
ρει ἐπὶ σκηνῆς και τὸν Δ. Βυζάντιον.

Μετὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ Καποδιστρίου και τὴν ἔ-
λευσιν τοῦ Ὄθωρος, ὁ Βυζάντιος, δυσαρεστῆσας τὸ
«σὺς τιμᾶ», ὡς ἐλέγετο τότε, ἠναγκάσθη νὰ ἀπο-
συρθῆ τῆς ὑπηρεσίας και διὰ νὰ προσπορίξεται τὰ
πρὸς τὸ ζῆν ν’ ἀναλάβῃ ἐκ νέου τὸν ἐγκαταλειφθέντα
χρωστήρα τοῦ ἀγιογράφου.

Ἐν Πάτραις εὕρισκόμενος τότε, διεκόμεσε τὸν
Μητροπολιτικὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Ἀνδρόου διὰ πολ-
λῶν ἀγιογραφῶν, δύο τῶν ὁποῖων «Ὁ Σαβᾶθ»
και «Ἡ μετὰστασις τῆς Παναγίας»
ἔτυχον λίαν εὐμενῶν κρίσεων ὑπὸ τῶν κατὰ καιροῦς
διελθόντων ἐκεῖθεν τεχνοκριτῶν, ἐξ οὗ ἀποδεικνύεται,
ὅτι ὁ πτωχὸς ἀγιογράφος δὲν ἦτο κακὸς τις καλλιτέ-
χνης. Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ἔργων του ὁ Βυζάντιος,
καθ’ ἃ ἀναφέρει ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἀργολίδος Γερά-
σιμος Παγωνῆς ἐν τινι φυλλαδίῳ ἐκδοθέντι τῷ 1837,
ιστόρησεν ἐπὶ χαλκοῦ τὸ ἐφθαρμόμενον πρόσωπον τῆς
πολυούχου τῶν Καλαμῶν εἰκόνης Ὑπαπαντῆς, ἣτις ἀ-
νάγεται εἰς τὸν 8ον αἰῶνα κατὰ Παγωνίην. Τὸ ἔργον
τοῦτο τοῦ Βυζαντίου κατεστράφη πρὸ ἐτῶν ὑπὸ πυρ-
καϊᾶς, πλην ἐν Καλάμαις σώζονται εἰσέτι δύο ἄλλα
ἔργα τοῦ ἰδίου, ὁ «Ἐδωγγελισμὸς» ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τῆς

2. Ἱστορία τῆς Ἀναγεννήσεως τῆς Ἑλλάδος, τόμ. Δ'.

Ὑπαπαντῆς και ὁ «Πρόδρομος» ἐν τῷ ναῷ τοῦ Προ-
δρόμου. Ἀμφότερα φέρουσι κάτωθεν ἐπιγραφὴν :
«Ἔργον Δ. Κ. Βυζαντίου κτῖμα Καλαμῶν 1842». (3)

“Ο Βυζάντιος ἐκτὸς τῆς «Βαβυλωνίας» ἔγραψε και
τρία ἄλλα ἔργα, τὸν «Σινάνην», κωμῆδιαν ἐν ἣ ὁ συγ-
γραφεὺς επιχειρεῖ νὰ ζωγραφίσῃ τὸν φιλάργυρον,
ἀλλὰ με τῶσας ὑπερβολὰς και ἀπιθανότητας, ὥστε τὸ
δεύτερον αὐτοῦ ἔργον του ἐντελῶς ἄτεχον και παιδα-
ριῶδες, ἐλημονήθη ταχέως. Ὄποσδήποτε και ἐκ τῆς
ἀτέχνου αὐτῆς κωμῆδίας παρέμεινε μεχρὶ τῆς σήμε-
ρον ὁ τίτλος αὐτῆς, δι’ οὗ σημαίνεται ὁ βρωμερὸς φι-
λάργυρος.

Τὴν «Ὑπαικοκρατίαν», πεντάπρακτον κωμῆδιαν,
δι’ ἣς ἠθέλησε νὰ σατυρίσῃ «τὴν μεταξὺ πολλῶν γυ-
ναικῶν τοῦ ἔθνους μας μεγάλην διαφθοράν».

«Ἡ ἔννοια και ὁ σκοπὸς τοῦ συγγραφέως τούτου,
λέγει ἐν προλόγῳ ὁ συγγραφεὺς, δὲν ἀποβλέπει πρὸς
κατηγορίαν τῶν γυναικῶν ἐν γένει οὔτε πρὸς ἐκφρασί-
σιν ἐκείνῃν αἱ ὁποῖαι φέρουσι σεμνοπρεπῶς τὸν εὐρω-
παῖκόν συρμόν κατὰ μίμησιν τῶν ἀξιεπαίων τιμίων
Ἰουροπαίδων, ἀλλ’ ἀποβλέπει πρὸς ἔλεγχον ἐκείνων μόν-
ον ὅσαι συμμιγνύουσι αὐτὸν με τὴν ἰδίαν των διαφθο-
ράν, με τὴν ἀναίδειαν, με τὴν ἀναίσχυτητα, κ.τ.λ., ὅ-
σαι μεταδίδουσι και εἰς ἄλλας ἀθῶσας τὰς ἐκ τῶν κα-

3. Σχετικῶς πρὸς τὴν καλλιτεχνικὴν ἐργασίαν τοῦ
Βυζαντίου, ὁ Θ. Βελλιανίτης γράφει ἐν τῷ «Ἀθῆνας»
(Ἰανουάριος 1918) ὅτι φίλος του τις ἐκ Πατρῶν τοῦ ἐπι-
στέλλει, «ὅτι παιδίον ἔτι ὦν ἤκουσε παρὰ τινος τῶν τότε
ἐπιτρόπων τοῦ ναοῦ μερικὰ γεγονότα μαρτυροῦντα περὶ
τῆς ἀπογοητεύσεως τοῦ καλλιτέχνου και τὰς περὶ καλλι-
τεχνίας ἰδέας τοῦ καιροῦ ἐκείνου. Ὁ Βυζάντιος εἶχεν ἀ-
ναλάβῃ κατ’ ἀποκοπὴν τὴν ἐκτέλεσιν τῆς τοιχογραφίας
τοῦ Ναοῦ μετὰ τῆς ὁροφῆς και κατήρξατο τοῦ ἔργου λυμ-
θῶνων προκαταβολὰς, ἀλλὰ τὸ ἔργον ἔβαινε κατ’ ἀντίστρο-
πον λόγον πρὸς τὰς προκαταβολὰς, οἱ δὲ ἐπίτροποι ἀνη-
σύχουν μη ἐξαντληθῆ διὰ τῶν προκαταβολῶν ἡ συμπερω-
νημένη ἀμοιβὴ πρὸ τῆς συντελέσεως τοῦ ἔργου. Ὁ Βυζάν-
τιος φαίνεται ὅτι εἰργάζετο ὡς καλλιτέχνης, ὅταν δηλαδὴ
εἶχε κέφι και ἐφ’ ὅσον εἶχε κέφι, ἐνῶ ἀδιάλειπτως ἦσαν
αἱ ἀνάγκαι του ἐκ τῶν καλλιτεχνικῶν του ἐλαττωμάτων.

Οἱ ἐπίτροποι—καλοὶ και ἀφελεῖς οἰκοκυραῖοι τοῦ πρώ-
του ἡμίσεος αἰῶνος—διὰ νὰ τὸν ἀναγκάζουν εἰς ἀκουσίαν
ἐργασίαν, ἐμηχανεύθησαν τὸ ἔξῃς θαυμασίον μέσον:

“Ὄταν ὁ καλλιτέχνης ἀπεφάσιζε τέλος νὰ ἐργασθῆ και
ἀνῆρχετο τὸ ἰκρίωμα, ἐκεῖνα παραμονεύοντες τὴν ἀνά-
βασιν του ἀφῆרון τὴν κινητὴν κλίμακα τοῦ ἰκριώματος,
πιστεύοντες ὅτι οὕτω μὴ δυνάμενος ἡγεῖν νὰ κατέλθῃ, ἡγεῖν
νὰ κάμῃ ἄλλο τι ἐκεῖ ἔπάνω, θὰ εἰργάζετο, ἔταν δὲ τὴν
μεσημέριαν ἢ τὴν ἑσπέραν ἐστραλλον τὸν νεωκόρον νὰ ἐνα-
ποθέσῃ τὴν κλίμακα, μὴ ἐμφανιζόμενος πρὸ τοῦ ὀργίλου
ζωγράφου, τοὺς διεβίβαζε σωρείαν ὑβρων, ἐξ ὧν ἡ λε-
τριωτέρα ἦτο νὰ τοὺς χαρκτηρίζῃ ὡς γουρούνια. Ἄλλὰ
φαίνεται ὅτι ἀμφότερα τὰ μέρη εἶχον δίκαιον, διότι ὁ μὲν
καλλιτέχνης ὠργίζετο, διότι ἐκρίνετο ὡς χειρωνακός, οἱ δὲ
ἐπίτροποι διότι ἐπλήρωσαν μὲν τὸ συμφωνηθέν τίμημα
τῆς ἀποκοπῆς, τὸ δὲ ἔργον ἔμεινεν ἀτελεὲς και μὲνι με-
χρὶ τῆς σήμερον.

κων των προσέξων δλέθρια παραδείγματα, ὅσαι προσβάλλουσι τὴν ὑπόληψιν τῶν ἀνδρῶν των, ὅσαι ἀφαιρίζουσι τὴν κατάστασιν αὐτῶν καὶ ἐξευτελίζουν τὸν βαθμῖόν των καὶ τελευταῖον ὅσαι ἀφίνοσι κληρονομίαν εἰς τὰ τέκνα των τὴν διεφθαρμένην παιδαγωγίαν».

Καὶ τέλος τὸν «Κόλακω», κωμῶδιαν δι' ἧς ἐσατύριζε τὰ ἤθη τῆς πρώτης περιόδου τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτικοῦ βίου, ἰδίως δὲ τὰς πρὸς τὴν Ἰουδαϊκὴν κολακείας τῶν περὶ αὐτὴν καὶ τὴν ἀπογοήτευσιν, ἧτις ἐπέρχεται μετὰ τὴν ἐκ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ἀξιώματος ἐκπτώσιν τοῦ συζύγου της. Ἀλλὰ καὶ αἱ δύο αὐταὶ κωμωδία, ὄψεαι καὶ ἀναραὶ ἔχον τὴν τύχην τοῦ «Ζινάνη». Οὐδεμία δὲ ἐξ αὐτῶν παρεστάθη ἀπὸ σκηνῆς, ὡς θὰ συνέβαινε καὶ διὰ τὴν «Βαβυλωνίαν» του ἀν μὴ, ὡς ἐλέχθη, ἐτροποποιοῦν αὐτὴν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους οἱ το πρῶτον διδάξαντες αὐτὴν ἠθοποιοί.

Συμπληροῦντες τὰ τοῦ 1837 σημειοῦμεν, ὅτι παραλλήλωσ τοῦ δημοσίου θεάτρου ἐλειτούργει καὶ ἰδιωτικὸν τοιοῦτον ἐν τοῖς Ἀνακτόροις. Ἡ βασίλισσα Ἀμαλία, ἧτις ἠγάπα πολὺ τὸ θέατρον, εὐθὺς ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς ἐν Ἀθήναις ἀφίξεώς της ἔδωκεν ἐν τοῖς ἀνακτόροις μικρὰν σκηνήν, ἀπὸ τῆς ὁποίας συχνότατα ἐδίδοντο παραστάσεις, εἰς ἃς καὶ ἀρχῆς ἐλάμβανον μέρος ξένοι ἀξιοματικοὶ μετὰ τῶν κυριῶν των, ὀλίγον δὲ κατ' ὀλίγον καὶ Ἕλληνιδες, αἱ ὁποῖαι, ὡς ἄμοιροι τῆς θεατρικῆς τέχνης καὶ διὰ νὰ συνηθίσουν κάπως εἰς τὴν ἀπὸ σκηνῆς ἐμφάνισιν, ἠρχίσαν νὰ λαμβάνωσι μέρος εἰς πλαστικὰς εἰκόννας, ἠποδιδόμεναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πρόσωπα ἠρωϊδῶν τοῦ Ἀγῶνος. Τῶν παραστάσεων αὐτῶν διασώζεται ἡ εἰκὼν τῆς δεσποίνης Ἀγγελικῆς Α. Κριεζῆ, ἧτις εἶχεν ὑποδυστῆ τὴν Μπουμπουλίναν ἐντὸς λέμβου, κρατοῦσαν τιμωροκόπιον καὶ παρακολουθοῦσαν τὰς κινήσεις τῶν ἐν τῷ Παλαμῆιδῳ Τούρκων. (*)

Ἐκ τῶν ἐπιστολῶν τῆς ὑπασπιστορίας τῆς Ἀμαλίας δεσποινίδος Νόρδενφλυχι μαθητόμεν, ὅτι ἡ πρώτη ἐρασιτεχνικὴ παράστασις ἐν τοῖς Ἀνακτόροις τῶν Ἀ-

4. Ὁ ἄξιω τῶν Ἀθηναίων γραφῶν εἰς τὸ περιοδικὸν «Παναθηναϊκόν» τῆς 15 Ἰανουαρίου 1912 περὶ τῶν «πρώτων» εἰς τὰς Ἀθήνας πλαστικῶν εἰκόνων ἀνεξετάστως ἄλλως λέγει, ὅτι αὗται ἐγένοντο ἀεὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ὁθωνος κατὰ τὸ 1858—1859! Διὰ νὰ γίνη δὲ καὶ πιστικώτερος ἀναφέρει τὰς ἐξῆς λεπτομερείας:

«Ἐγένοντο αὗται εἰς τὰ ἀνάκτορα ἐπιμελείᾳ τοῦ τότε ἐκ τῶν ὑπασπιστῶν τοῦ βασιλέως Κ. Μουρούζη — καὶ τῶν νεώτερον, ἀριστοκρατικωτέρων καὶ συμπαιθετέρων ρυσιογνωμιῶν τῆς Αὑτῆς ἐκεῖνης — ὁ ὁποῖος ἐπειτα ὑπέβλεψε τὸσον ἐπαξίως ὑπασπιστῆ καὶ τοῦ βασιλέως Γεωργίου, ὁ πᾶσις τοῦ Γεωργίου Μουρούζη. Αἱ εἰκόνες αὗται δὲν ἦσαν σύνθετοι, ἀποτελούμεναι ἡ καθεμιά ἀπὸ ἑν μόνον ἀτομοῦ τὸ ἄτομον αὐτὸ φέρων γραμμικὴν ἀμφίεσιν ἐφάνετο περιβαλλόμενον ἀπὸ ὡσεὶδὲς πλαίσιον, τὸ ὁποῖον ἐνέτεινεν ἀκόμη περισσότερον τὴν ὀπτικὴν ἀπάτην».

θινῶν ἐδόθη, περὶ τὰ τέλη Μαΐου 1837 ἐπὶ προχείρως ἰδρυθεῖσιν σκηνῆς, διεκρίθησαν δὲ κατ' αἴτην ὁ πρόξενος τῆς Νεαπόλεως βαρῶνος Μαρτουσελλί καὶ ἡ κυρία φὸν Βίλλις. Ἀλλὰ παραστάσεις ἐδόθησαν κατὰ τὸ τέλος τοῦ αὐτοῦ ἔτους, εἰς ἃς ἔλαβε μέρος καὶ ἡ δεσποινὴ Νόρδενφλυχι. Ἀκριβῶς δὲ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1837 ἐδόθη ἡ πρώτη ἑλληνικὴ παράστασις ἐν τοῖς ἀνακτόροις, κατ' ἦν ἔλαβον μέρος καὶ Ἕλληνιδες κυρίαί καὶ δεσποινίδες, χωρὶς τὸ πρᾶγμα νὰ προκαλέσῃ τὴν παραμικρότερον διαμαρτυρίαν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν, ὡς διατείνεται ὁ ἀνωτέρω μνημονευθεὶς νεοῦ ἑλληνας χρονογράφος, ὅτι συνέβη διὰ τὴν δοθεῖσαν μεταγενεστέρως θεατρικὴν παράστασιν ἐν τῷ μεγάρῳ Ἀθηνῶν, κατ' ἦν ἔλαβον μέρος οὐχὶ Ἕλληνιδες, ἀλλὰ κυρίαί τοῦ διπλωματικοῦ σώματος!! (ᾖ)

Τὸ πρόγραμμα τῆς πρώτης ἑλληνικῆς παραστάσεως, συνσταγμένον ἑλληνιστῶν, ἔφερον ἐν ἀρχῇ τὴν εἰκὼν τῆς Ἀκροπόλεως. Ἀξιόμην δὲ σημειώσεως εἶναι ὅτι κατὰ τὴν ἑσπέραν ἐκεῖνην ἡ βασίλισσα Ἀμαλία ἐδοκίμασε τὸ πρῶτον νὰ ὁμιλήσῃ λέξεις τινὰς ἑλληνιστῶν, ὅπερ φυσικὰ, λέγει ἡ δεσποινὴ Νόρδενφλυχι, ἐνεθουσίασεν ἅπντας. Ἐκτοτε αἱ ἐν τοῖς ἀνακτόροις διδόμεναι παραστάσεις ἦσαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἑλληνικαὶ μετὰ Ἕλληνας ἐρασιτέχνους ἀμφοτέρων τῶν φύλων, χωρὶς ἢ ἑλαχίστην ἀκούεσθαι διαμαρτυρία. Πᾶσα δὲ τοιαύτη ἀναφερομένη ὑπὸ νεωτέρων χρονογράφων εἶναι ἀποκίημα τῆς φαντασίας των καὶ συνέπεια τῆς «εἰς τὸ γόνυ» γραφομένης ἱστορίας.

(Ἀκολουθεῖ).

ΝΙΚ. Ι. ΛΑΣΚΑΡΗΣ

5. Βλέπε φυλλῶδ. ἀριθ. 219, σελ. 5, ὑπόσ. 3.

ΝΥΚΤΕΡΙΝΗ ΦΛΩΡΕΝΤΙΑ

Ἡ Φλωρεντία ἔχει γαληνέψαι πᾶ ἀπὸ τὴν ἀρκετὰ θορυβώδη κίνησιν τῆς ἡμέρας. Ἀραὶ πολὺ ἀκούεται ἡ ἀφυρόητρα κανενὸς αὐτοκινήτου ἢ τὸ ποδοβολητὸ ἡλόγων καὶ ἐντὸς ὀλίγου διακρίνεται ἐν ἀμάξει μετὰ κάποιον ρομαντικὸν ἐπιβάτην, ὁ ὁποῖος πηγαίνει κατὰ τὸν Ἄρνον διὰ νὰ θαυμάσῃ τὴ νυκτερινὴν ὁμορφίαν ὑπὸ τὸ φῶς τῆς Σελήνης. . . Ἐνος δρόμος πὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὴν πλατεῖα τῆς Signoria μᾶς φέρει πρὸς τὰ ἑκεῖ. Εἰς τὸν δρόμον αὐτὸν εὐρίσκονται αἱ ἀπέραντοι καὶ ἀμύθητοι εἰς καλλιτεχνικὸν πλοῦτον γαλερίαι Uffizi καὶ Pitti. Αἱ εὐρύταται κολόννες των μετὰ τὸ μυστηριώδες καὶ ἀσθενικὸ φῶς τῶν φανῶν τους ἐνθυμίζουσι πολὺ τὴν παλαιὰν ἐποχὴν μετὰ μεσαιωνικὰ τῆς ἔθιμα.

Τὸ μάτι χορταίνει ἀπὸ τ' ἀριστουργήματα γλυπτικῆς πὺ διαρκῶς περνοῖν ἐμπρὸς του. Ἐξαιρετικῶν ἐντύπων προξενεῖ ἡ Fontana Nettuno μετὰ τὴν λευκότην των πολυπληθῶν ἀγαλμάτων της, τὰ ὁποῖα

παριστάνουν Τρίτωνας ἴππους καὶ θαλασσίους θεοὺς. Τὰ νερά της ἀσπιδόλεκα ὁμοιάζουσι μετὰ χιονώδη σύννεφα εἰς φεγγαρολουμένον οὐρανόν.

Εἰς τὴν ἄλλην πλευρὰν βλέπει κανεὶς τὴν κατάφορτη εἰς ἀγάματα Loggia dei Priori, εἰς τὴν ὁποῖαν διακρίνονται ἔργα ἀρχαίας ἑλληνικῆς τέχνης. Ἐκεῖ διακρίνονται ἐπίσης τὰ ἀριστουργήματα τοῦ Β. Cavourri καὶ Giambologna.

Ὅλα ἐκεῖνα τὰ πάλλευκα κορμὰ εἰς τὸ νυχτερινὸ φῶς εἶναι νομίζει κανεὶς, ἄνθη μεγάλα χιονώδους λευκότητος, στεφανωμένα γύρω μετὰ πλουσίαν μελανοπράκτινον γλῶσφιν.

Πανύψηλο θηρίο στοιχειωμένο διακρίνεται περισσότερον εἰς τὴν νύκτα ὁ σκοτεινὸς του ὄγκος, μᾶλλον σενιφόλο ἰδίως πρὸς τὴν κορυφὴν, σηκώνεται μεγαλοπρεπῶς τὸ Palazzo Vecchio, ἕνας πύργος μεσαιωνικῶς μετὰ ἀρχαϊκὸν του σχῆμα τὸ βαθρὸν ἐν εἰδὼι σείρια χρωμά του. Ἡ καμπάνα κτυπᾷ πάντοτε τὸ μεσονύκτιον. Εὐρίσκειται εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ πύργου. Ἄπ' ἐκεῖ τὴν ἡμέραν μᾶς παρουσιάζεται ἐξαίσιον πραγματικῶς θέαμα. Βλέπομεν κάτω ὅλην τὴν Φλωρεντίαν νὰ τὴν διασχίζῃ καὶ νὰ τὴν κῶπῃ εἰς τὴν μέσην ὁ Ἄρνος, καθὼς καὶ τὰ ὠραία της περὶχωρα τὰ ὀλοπρόσανα καὶ δενδρόφυτα. Ἄπ' ἐκεῖ πάνου τὸ μάτι διακρίνει τὸ ἱστορικὸν Fiesole, τὸ Piazzale Michelangelo, τὸ Settignano καὶ ἄλλας τόσας μαγευτικὰς ἑξοχάς.

Εἰς τὸ κτύπημα τῆς καμπάνας ἐκεῖνης νομίζει κανεὶς ὅτι θ' ἀκούσῃ ἐξαιρετικῶν θόρυβον βημάτων πὺ ἔπειτ' ἀπὸ λίγον διαδέχεται ἡσυχία νεκρικῆ. Νομίζει κανεὶς ὅτι θὰ ἰδῇ ἀκόμη ἀνθρώπους πολλοὺς νὰ τρέχουσι μετὰ ἄγωνίαν εἰς τὰ σπιτία των διὰ νὰ σωθοῦν ἀπὸ τὴν ἱερὰν ἐξέτασιν, διότι ὀλίγα λεπτὰ ἀργοπορίας θὰ ἦσαν ἀφορμὴ νὰ καὶ μεθαύριον εἰς τὴν ἑσπέρην τοῦ Atto dā fe.

Ἡ Φλωρεντία μετὰ τὸς παλαιὸς πύργους της, τὸ σκοτεινὸν χεῶμα τῶν σπιτιῶν της, τὸ ἀσθενικὸ φῶς τῶν δρόμων της, δίδει ὅλην μᾶλλον μεσαιωνικὴν. Τὸ περιβάλλον αὐτὸ μᾶς ἐνθυμίζει τὴν παλαιὰν Φλωρεντίαν μετὰ τὰς φατρίας τοῦ Guelph καὶ Ghibellini, τῶν Λεικῶν καὶ Μαύρων πὺ ὑπῆρξαν ἀφορμὴ νὰ ἐκδιωχθῆ ἅπ' ἐκεῖ ὁ ἀθάνατος Δάντης ἐφ' ὄρου ζωῆς.

Μία πλάκα εὐρισκομένη ἐμπρὸς εἰς τὴν Fontana Nettuno διὰ νὰ ἐνθυμίσῃ πάντοτε τὸν θάνατον τοῦ Savonarola, μᾶς φέρει εἰς τὸν νοῦν τὴν πολυτάραχον

ζωὴν τοῦ μεγάλου καλογήθου, τοῦ γνωστοῦ εἰς τὸν κόσμον ὄλον. Τὸν βλέπομεν μετὰ τὴν φαντασίαν νὰ τρέχῃ, κρατῶντας τὸν χαματέριον Ἐσταυρωμένον τοῦ Beato Angelico, τὸν ὁποῖον πάντοτε ἐδεικνυεν εἰς τὸν λαόν ὡς σύμβολόν του καὶ τὸν ἐκράτει διαρκῶς εἰς τὴν μασχάλην του ὑπὸ τὸ σκοτεινόχρωμον ῥάσον του. Τὸν βλέπομεν νὰ κατέρχεται τὴν νύκτα τὸ μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Μάρκου προσέχων ἀκούραστος εἰς τὸ τέραμα. Καὶ τὸν βλέπομεν δι' ὀλίγον θριαμβητικὴν νὰ διευθύνῃ τὸ παλάτι ἐκεῖνο, καὶ νὰ διατάσῃ τὴν διορθώσιν καὶ ἐπέκτασιν του, πὺ ἐντὸς ὀλίγου εἰς τὴν πλατεῖαν του ἐμελλε, οἱ Medici κυρίαρχοι καὶ πάλιν τῆς Φλωρεντίας, νὰ τὸν κάψουν ζωντανόν, ἐσταυρωμένον ὡς τὸν Χριστόν, καὶ τὴν στάχτην τοῦ καμμένου θύματός του νὰ φέρῃ τὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου νὰ κολλήσῃ εἰς τοὺς γογγύοντες τοίχους του μαζὺ μετὰ ἐκείνην τῶν πιστῶν συντρόφων του, οἱ ὁποῖοι ἔλαβον τὴν ἴδιαν τύχην.

Ἐκεῖ εἰς τὸν Ἄρνον μετὰ τὴν νυκτερινὴν γαλήνην, νομίζεις πὺ θ' ἀντικρύσῃς εἰς καμμίαν ἄκραν τοῦ πελοπιοῦ τὸν Δάντη νὰ ψιθυρίζῃ διὰ τὸν ποταμὸν αὐτὸν τοὺς στίχους πὺ ἀναφέρει εἰς τὴν Θείαν Κωμῶδιαν, ἀρκετὰ συμπαθητικούς, παρ' ὅλην τὴν ἀγανάκτησιν του ἐναντίον τῆς Φλωρεντίας καὶ τῶν κατοίκων της, τὴν ὁποῖαν ἐκφράζει εἰς τὸ ἴδιον ἔργον του:

Der mezza Toscana si spazia
un fiumicel chi nasce in Faltorona
e cento miglia di Corso non sazia.

Ποῖος ξεύει πόσας νύκτας ὁ μέγας αὐτὸς ἀνθρώπος ἐκάθισε δίπλα εἰς τὸν Ἄρνον, όταν ὁ ποταμὸς αὐτὸς λούζεται πλοῦσια ἀπὸ τὴν Σελήνην. Αἱ τυραννίαι καὶ οἱ διωγμοὶ ἦσαν ἢ ζωροτέρα ἀντίθεσις εἰς τὴν ἡσυχὴν Φλωρεντινὴν φύσιν πλησίον τοῦ Ἄρνου μετὰ τὰ μικρὰ φῶτα τῶν σπιτιῶν πὺ καὶ τώρα εὐρίσκονται κτισμένα εἰς τὸ Ponte Vecchio, τὸ ὁποῖον ἀριθμεῖ ζωὴν πολλῶν χρόνων π. χ.

Τὰ φῶτα τῆς γεφύρας Santa Trinita ἀποτελοῦν ἕνα συμπαθητικώτατον τετράγωνο. Ὅλα ἐπάνω των ἔχουν τὴν σφραγίδα τοῦ χρόνου. Ἡ παλαιὰ ἐποχὴ ζῆ ἀθάνατος, ἐμπνέουσα εἰς τὸν καθένα μίαν αἰσθησὴν ἀπέραντον. . .

Φλωρεντία 4)10)25

ΜΑΡΙΕΤΤΑ ΜΙΝΣΤΟΥ
τὸ γένος Γιαννοπούλου



ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΞ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΡΙΑΚΟΣΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΦΙΛΟΘΕΟΥ

Πέμπτη 26 Φεβρουαρίου 1915 έσπερας.

Κλώνη μου,

Σοῦ γράφω ἀπὸ τὸ Ἀρχοντῆκι τῆς φιλοξένου Ἰερῆς Μονῆς Φιλοθέου, ἧτις εἶναι 12ῃ τῇ τάξει καὶ τρίτῃ εἰς τὴν σειρὰν τῶν ἐπισκεψέων μου.

Εἶμαι ἀκόμῃ μὲ τὰς ζωηρὰς ἐντυπώσεις πού ἀπεκόμισα ἀπὸ τὴν Ἱ. Μοῆν Ἰθῆρων. Θά Σοῦ πῶ μερικὲς λεπτομέρειες πού μποροῦν νὰ ἐνδιαφέρουν, παρμένες ἀπὸ τὴν ἀπεραντολογίαν τοῦ συντρόφου μου.

Τὸ βασιστορεῖν εἰς τὴν γλώσσαν τῶν Καλογήρων λέγεται Ἀγγελικὸν Σχημα, Ἀγγελος καταβάς εἰς Παχόμουν, λέγει ἡ παράδοσις, ἐπέδειξε τὸ Σχημα. Καὶ γι' αὐτὸ οἱ Καλόγηροι λέγονται καὶ Ἐπίγειοι Ἀγγελοί!!

Οἱ Καλόγηροι διακοῦνται εἰς Ρασοφόρους, Σταυροφόρους καὶ Μεγαλοσχημούς. Καὶ οἱ μὲν Ρασοφόροι ὑποχρεοῦνται νὰ κάμουν 80 μετάνοιες, οἱ Σταυροφόροι 100 καὶ οἱ Μεγαλόσχημοι 1000!! τὸ ἡμερονύκτιον.

Τὸ εὐχολόγιον τὰ καθορίζει διὰ αὐτά.

Ἡ λαϊκὴ ἐδῶ φιλοσοφία, προκειμένου περὶ τῶν διατυπώσεων πού χρειάζονται γιὰ νὰ γίνῃ κανεὶς Καλόγηρος στὸ Ὅρος, ἦρε δύο λέξεις χαρακτηριστικὰς γιὰ νὰ φανερώσῃ δολόκληρον καθιερωμένον σύστημα.

Ὅταν ἐρωτᾷτε τί πρέπει νὰ εἶναι κανεὶς γιὰ νὰ γίνῃ Καλόγηρος, οὐκ ἀπαντοῦν:

— Σιδερένιος ἢ μαλαματένιος.

Ἀπλῶς πρέπει νὰ εἴθῃ κανεὶς πολὺ νέος, πλήρης ρώμης καὶ θγείας γιὰ νὰ ἀντέχῃ τοὺς κόπους καὶ τοὺς μόχθους τῆς καλογηρικῆς. Πρέπει νὰ εἶναι σιδερένιος ἀντοχῆς γιὰ νὰ μπορῇ νὰ δουλεύῃ, νὰ σηκώθῃ, νὰ μεταφέρει βάρη καὶ νὰ ἐκτελῇ ὅλες τὶς δουλειὰς πού ἐν συνόλῳ ἀποτελοῦν τὴν ἐδῶ ζωὴν. Ἄν ὅμως ἀποφασίσῃ νὰ μονάζῃ σὲ ἡλικία πού δὲν ἀντέχει σ' αὐτὴν τὴν ζωὴν πρέπει νὰ φέρῃ ἐδῶ χρυσαφι, λίρες, νὰ εἶναι μαλαματένιος, γιὰ ν' ἀγοράσῃ ἓνα Κελλί, μίαν Καλύβην, ἓνα Κάθισμα καὶ νὰ μπορῇ νὰ ζῆ χωρὶς νὰ δουλεύῃ στίς ἐπίπονες νεανικῆς ἐργασίαι.

Ἡ Μοῆν Φιλοθέου ἀπέχει διὰ ξηρὰς, μὲ ζῶα μίαν ὥραν ἀπὸ τὴν Μοῆν Ἰθῆρων.

Ἀποχαιρετῶντες τοὺς φιλόφρονες ἀδελφούς τῶν

Ἰθῆρων ἐπανερχόμεθα εἰς τὴν ἀληθινὴν ζωὴν. Μέσα τοὺς κόπους τῆς ἀνεξαντλήτου εἰς εὐμορφίαν φύσεως, Γυρίζομεν στὸν ἀνοικτὸν ὀρίζοντα, στὸ πράσινο στόλισμα τῆς Γῆς, εἰς τὸ θελκτικὸ μεγαλεῖο πού μᾶς χαρίζει τὸ βουνό, τὸ δάσος, τὸ ρυάκι, ἡ θάλασσα, ἡ ἀκτῆ, ὁ βράχος, ὁ καθαρὸς ἀέρας, τὸ ἐλεύθερο πουλὶ καὶ τὸ ὑπέροχον θέαμα τῶν κατεσπαρμένων Μοναχικῶν Κατοικητηρίων.

Στὰ πρῶτα βήματά μας ἀπὸ τῆς Πύλης τῆς Μοῆς, εἰς τὴν πρώτην στροφήν πρὸς τὴν παραλίαν ἀντικρίζομε πρὸς τ' ἀριστερὰ μᾶς τὴν Μοῆν τοῦ Σταυρονικήτα. Ἔνα ἀληθινὸ βλεμματικὸ κομφοτένημα πού τὸ θαυμάει τὸ ἀκούραστο κῆμα τοῦ Στρυμωνικοῦ πέφτει ἀμέσως εἰς τὴν ἀντίληψίν μας.

Δὲν χορταίνει κανεὶς νὰ τὸ ἀπολαμβάνῃ.

Ἄς καὶ κάποιος κουρασμένος πρᾶματι πού γυρίζει Πολιτεῖες καὶ Χῶρες γιὰ νὰ ξεπουλάῃ τὰ ἔργα μίας ὑπερόχως ἐξωτικῆς Τέχνης, ἀκούμπησῃ εὐλαβητικὰ, προσεκτικὰ γιὰ μίαν στιγμή ἐκεῖ κοντὰ στὸ κῆμα, τὸ λεπτοεργημένο αὐτὸ ἀριστουργηματικὸν του, ἔτοιμος νὰ τὸ πάρῃ πάλι σὲ λίγο γιὰ τὸν ἀγνωστο δρόμον του.

Καὶ καθιλώνεσαι εἰς τὴν θέσιν σου, θαυμάζοντας καὶ τρέμοντας μὴπως φανῇ ὁ πρᾶματι πού σου φέρνει τόσο πλοῦσιαν εἰς τὴν φαντασίαν τὸ δαντελωτὸ ἐκεῖνον καλλιτέχνημα.

Σὰν ἀπάτη τῆς φαντασίας τὸ νομίζεις, σὰν κάποιον πολίτη, ἀπὸ τὰ παραμύθια τῆς γαϊνᾶς, πού κρύβει τίς Βασιλοπούλες γιὰ νὰ μὴ τίς ἀρπάξουν οἱ δράκοντες καὶ λυπήσουν τὸ ἔρωτευμένο βασιλόπουλο. Κάτι σὰν φτάσιμον τοῦ Νοῦ, πού σὲ ἔκστασι βρίσκειται στίς στιγμὲς μίας δυνατῆς ἐξάψεως καὶ ζήτᾳς νὰ κλείσῃ τὰ μάτια γρήγορα γιὰ νὰ μὴ χάσῃ τὴν ὀπτασίαν, πού ποῖς ξέρει ἂν δὲν οὐστὴ ἔτσι ἀπτόμα ἀπ' ἐμ- πρὸς σου.

Προχωροῦμε νοτιότερον παίρνοντας ἀκριβῶς τὴν ἀντίθετον κατεύθυνσιν τῆς θέσεως πού κεῖται ἡ Μοῆν Σταυρονικήτα καὶ εὐθὺς ἀμέσως βρισκοῦμε τὸ ἐκκλησίδιον καὶ τὸ ἅγισμα πού ἀποδίδουν εἰς τὴν Εἰκόνα τῆς Πορταίτισσας. Σταματοῦμε, κατεβαίνουμε ἀπὸ τὰ ζῶα καὶ εὐλαβητικὰ προσκυνοῦμε τὰ μέρη. Ἀπὸ μίαν ἀνόρη συνῆθεια ὄψομενος καὶ ἐγὼ ἔγραψα τὸ δνομά μου καὶ κοντὰ στὸ δικό μου—χωρὶς τὴν ἄδεια Σου—ἐχάραξα καὶ τὸ δικό Σου. Ποιὸς ξέρει τί

θεῖος μπορεῖ νὰ βγῇ ἀπὸ τὴν τυχαίαν αὐτὴ ἐμπνευσί.

Ἀντικρίζομεν εἰς τὴν παραλίαν καὶ εἰς ἀπόστασιν 314 τὴν θέσιν ὅπου ἔκειτο ἡ ἀρχαία Μοῆ τῆς Καληγρας (Καλὸν ἄγρευμα), ἡ ὅποια σήμερον εἶναι προσσητημένη εἰς τὴν γνώριμόν μας Ἱ. Μοῆν Κουτλουμουσίου.

Ἡ καταστροφή αὐτὴ τῆς Μοῆς ὀφείλεται εἰς τὴν θέσιν τῆς κυρίως. Κεϊμένη ἐπὶ τῆς παραλίας ἦτον ἐύκολος λεία τῶν πειρατῶν, ἀφοῦ μάλιστα ἐπασχεν ἀπὸ ἐλλειψὴν καλοῦ νεροῦ, τοῦ σπουδαιότερου παραγοντοῦ τῆς ἀντοχῆς τῶν πολιορκουμένων ὑπὸ ἐχθρῶν.

Σήμερον εἶναι τὸ ἐπίνειον τοῦ Κουτλουμουσίου. Ἔχει μεταβληθῇ εἰς Ταρσανᾶν παραμένει δὲ ἐκεῖ Καλόγηρος Κουτλουμουσιανὸς καλούμενος Ταρσανάκης.

Ἐκείθεν οἱ Ἀδελφοὶ τοῦ Κουτλουμουσίου προμηθεύονται τὰ ἀγαθὰ τοῦ στομάχου πού παρέχει ἄφθονα ἡ θάλασσα τοῦ Στρυμωνικοῦ κόλπου.

Μέσα σὲ μιά ὥρα ἀπολαμβάνομεν τὰς ψυχικὰς ἀπολαύσεις ἐνὸς ἀπὸ τοὺς πλέον θελκτικὰς περιπτώσεις.

Ἔγκατεσπαρμένα εἰς ζωγραφικώτατες τοποθεσίας Κελλιὰ μεγάλα, πλοῦσια, κατάφυτα, στολισμένα ἀπὸ κήπους καὶ πλαισιούμενα ἀπὸ τὴν ὑπεράφθονον φυσικὴν καλλονὴν, προξενοῦν ἀλησιμόνητον ἐντύπωσιν εἰς τὴν ψυχὴν καὶ δημιουργοῦν εἰς τὴν φαντασίαν καινούργιους κόσμους μέθης καὶ γοητείας, ὀνείρων καὶ πόθων.

Συνοντώμεν τὰ Ρωσικὰ Κελλιὰ τῆς Ἁγίας Ζώνης καὶ τοῦ Ἁγίου Ὀνουφρίου, ἀληθινῆς ἐπαύσεως μὲ τὴν ἀεσιαν, τὴν εὐδωχορίαν τῶν, τοὺς κήπους τῶν, τὰ χτυπητὰ χρῶματά τῶν, τὰ ἀγαθὰ εὐζωΐας ἐνὸς πλοῦσιου γεωκλήμονος ὑπατρίδου.

Μέσα σ' αὐτὰ τὰ ἀσκητήρια φαίνεται ὁ ἐντελέστερος ἐκφυλισμὸς τῆς ἀσκητικῆς ζωῆς. Βεβαίως μέσα ἐκεῖ ὀργαζεῖ ἓνα ἄλλο πνεῦμα ξένον πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ Καλογηρισμοῦ, ξένον ἴσως πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστιανισμοῦ. Δὲν ἀμφιβάλλει κανεὶς ὅτι θὰ ὑπάρχουν καὶ Ρῶσοι ἀληθινοὶ Καλόγηροι ἐμπυχομένοι ἀπὸ τὴν ἀληθινὴν ἰδέαν τοῦ Μοναχικοῦ βίου. Αὐτοὶ ὅμως εἶναι ἡ ἀόμησαντες λεπτομέρεια, τὰ ἀφανὴ ἴχνη τοῦ παρελθόντος. Ἡ μεγάλη, ἡ ἐντονος, ἡ ζωηρὰ γραμμὴ, ἡ φωτεινὴ, ἡ διήκουσα ἰδέα εἶναι ἄλλη. Μιλᾷ μόνον του ὅτι φαίνεται ἐκεῖ, ὅτι προσπίπτει εἰς τὴν ἀντίληψιν. Καὶ φαίνονται ὅλα, καὶ εἶναι ὅλα καθαρά, καθωρισμένα, πάμφωτα.

Δὲν ἐπεσκέφθη ἀκόμῃ Κελλιὰ Ρωσικὰ, ἀλλὰ μὲ λέγουσιν ὅτι εἶναι βουτηγμένα εἰς τὸν θάλασσα. Μέσα σ' αὐτὰ ὑπάρχουν ἄφθονα φαγητὰ, πολυτέλεια ἀπίστευτη. Πίνουν ἀλύτρητα. Καὶ εἶναι διαρκῶς μεθυμένοι. Λέγουσιν ὅτι νηστικοὶ μόνον δύο μόνον μέρες τὸν χρόνον καὶ τὴν Μ. Παρασκευὴν!! Τὰ φαγητὰ τους στέλλονται ἀπὸ τὴν Ρωσία εἰς κονσόρβες. Γιὰ

τοῦτο καὶ οἱ Ρῶσοι Σκητιῶται καὶ Κελλιῶται δὲν καταγίνονται εἰς τὴν γεωργίαν.

Ὁ Ρωσισμὸς εἶναι μεγάλη πληγὴ τοῦ τόπου αὐτοῦ καὶ εἴθε ἡ ἱστορικὴ ἐξέλιξις τοῦ Γένους μας νὰ ματαιωθῇ τοὺς σκοποὺς τῶν καὶ τὰς ἀνέροους βλέψεις τῶν.

Μὲ ἀδιάκοπες ἐναλλαγὰς σκηνογραφιῶν ὑπερόχου εὐμορφικῶς φθάνομεν πρὸς τὴν Μοῆν Φιλοθέου. Ἐδριστεται σ' ἓνα ὕψωμα, ἐπὶ θέσεως περιόπτου, μέσα σὲ νερὰ καὶ βλάστησιν ἄφθονον!

Ἀφιπτεύομεν καὶ πρὶν σκεφθῶ νὰ δώσω τὸ διαβήτηρον στὸν Πορτάρη, σταματῶ πρὸς τὴν Πύλην καὶ οἴχην ματιὰς ἀπληστες εἰς τὸ ποιητικὸν θέαμα πού ἐκτυλίσσεται κάτωθὲν μας.

Ἡ Μοῆν Φιλοθέου εἶναι ἰδιόρρυθμος.

Ἀπέχει ἀπὸ τὴν θάλασσαν μισὴ ὥρα καὶ ἔχει ἀνεγερθῆ εἰς ἓνα ἀπὸ τὰ θελκτικώτερα τοπεῖα τοῦ Ἁγίου Ὁρους.

Ἡ Μοῆν συνώνυμος πρὸς τὸν ἱδρυτὴν τῆς Ὅσιον φέρεται ὑπάρχουσα ἀπὸ τοὺς χρόνους τοῦ Ἁγίου Ἀθηνασίου, ἦτοι κατὰ τὸν Ἰ' Αἰῶνα. Τιμᾶται ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἐδαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου.

Καὶ ἡ Μοῆν αὕτη ἦτο ἀντικείμενον μερίμνης τῶν Αὐτοκρατόρων Νικηφόρου τοῦ Βοτανειάτου, Ἀνδρονίκου Β', Ἀνδρονίκου Γ' καὶ Ἰωάννου τοῦ Α'. Ἐπίσης ἐμερίμνησαν περὶ αὐτῆς ὁ Κράλης τῆς Σεβαστίας Στέφανος Δ' ὁ ἰσχυρὸς.

Εἰς τὸ Β' Τυπικόν τοῦ Ὁρους ἀναφέρεται δεκάτη ἐνάτη τῇ τάξει, εἰς δὲ τὸ Γ' Τυπικόν δεκάτη τρίτη μετὰ τῶν 25. Σήμερον φέρει τὸν ἀριθμὸν δωδεκάτη.

Κατὰ τὸν ΙΕ' Αἰῶνα ἀνεκαινίσθη ἡ Μοῆν ἀπὸ Ἰθῆρων Ἁγιοκλήτην.

Κατὰ τὸν ΙΣ' Αἰῶνα ἡ Μοῆν ἦτο ἰδιόρρυθμος καὶ ὁ Ἡγουμενεύσας τῆς Μοῆς Ἁγιὸς Διονύσιος τὴν μετέβαλεν εἰς Κοινοβιακήν, καθιερώσας καὶ τὴν ἐλληνικὴν γλώσσαν εἰς τὰς ἱερὰς Ἀκολουθίας. Τὴν ἡ ἔτας ἐν χρήσῃ γλώσσα δὲν ἀναφέρεται. Ἦτο Βουλγαρικὴ ἢ Γεωργικὴ; Ὅτι ἀναμφισβητήτως γνωρίζομεν εἶναι ὅτι εἰς τὴν Μοῆν ὑπῆρχον Βούλγαροι κακὸτροποί, οἱ ὅποιοι δὲν ἠθέλον τὰς μεταρρυθμίσεις καὶ ἠπέλησαν νὰ τὸν φονεύσων. Ὁ Ἡγουμενεύσας πληροφορηθεὶς ταῦτα ἀνεχώρησε. Κατὰ τὸν ἴδιον Αἰῶνα ἡ Μοῆν ἐπάλησε τὴν ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τῆς ξερμον τότε Μοῆν τοῦ Σταυρονικήτα, ἡ ὅποια εἶχε μεταπέσει εἰς τὰς ἑξ ἀρχῆς Κελλιῶν, εἰς τὸν Ἐξαρχὸν Γρηγόριον, ὁ ὅποιος τὴν ἀνεκαινίσεν.

Κατὰ τὸν ΙΖ' Αἰῶνα οἱ Μοναχοὶ τῆς Μοῆς ἔλαβον ἀπὸ τὸν Τσάρον Μιχαὴλ Θεοδώροβιτς τὴν ἄδειαν νὰ διέρχονται τὴν Ρωσίαν καὶ νὰ συλλέγουν ἐλέη. ἀνὰ πᾶν ἔβδομον ἢ ὄγδοον ἔτος.

Κατὰ τὸν ΙΗ' Αἰῶνα ὁ Ἡγεμὼν τῆς Βλαχίας Γκι- κας ὤρυσεν ἐτήσιαν ὑπὲρ τῆς Μοῆς ἐπιχορήγησιν ἀπὸ

6,600 νομίσματα, ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ στέλλεται εἰς τὴν Ἱεγεμονίαν του ἢ ἐν τῇ Μονῇ δεξιὰ χεὶρ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου πρὸς ἁγιασμόν τῶν κατοίκων. Τὴν δωρεὰν ἐπεκύρωσαν διὰ χρυσοβούλλου οἱ διάδοχοί του.

Κατὰ το 1871 κατεστράφη ὑπὸ πυρκαϊᾶς. Διεσώθη μόνον ὁ Ναὸς, ἡ Βιβλιοθήκη καὶ τὸ Ταμεῖον τῆς Μονῆς. Ἐκτοτε τὸ πλεῖστον μέρος τῆς Μονῆς ἐπανοικοδομήθη.

Ἐκ τῶν Προϊσταμένων τῆς Μονῆς ἀναφέρονται τὸν Στέφανον Ἐπίτροπον.

Ἡ Ἀγιότης του δὲν ἦτο θεατὴ. Ποῖος ξέρει ποιοί λογισμοὶ περὶ τῆς Πνευματικότητος τῆς ζωῆς τὸν ἀπασχόλου ἐν σχέσει πρὸς τὰ ἀγαθὰ τοῦ Καλογερικῶ βίου. Ἀντιθέτως λίαν φιλόφρων ἐφάνη ὁ ἀπείριστος Ἀρχιμανδρίτης Χρυσόστομος Προηγούμενος καὶ σχεδὸν συμπατριώτης μου καταγόμενος ἐξ Ἄργους.

Λίαν φιλόφρων ἦτο καὶ ὁ Ἀρχοντάρχης Ὁσιος Φιλίρετος, ὡς καὶ ὁ Πορτάρης Πάτερ Εὐστράτιος.

Ἡ Μονὴ δὲν ἔχει Δικαῖον—διοικεῖ τὴν Μονὴν Ἐπιτροπῇ.

Ὀλίγον πρὶν νυκτῶση κατέφυγα σ' ἓνα ἀτόμερον ἐξώστην τῆς Μονῆς καὶ μόνος—χωρὶς τὴν τρομοκρατικὴν ὄρνιαράν τοῦ Ἁγίου Χριστοφύρου—ἀφέθηκα στὶς σκέψεις μου.

Ἐπεθύμησα λιγὰ κέκοσμο, ἀνεζήτησα λιγὰ κέκοσμο παρὰ τὸν καὶ μέσα σ' ἓνα πανευφρόσυνο θέαμα ζωντανῆς φύσεως ποὺ ἐκτείνεται ζωγραφικώτατα γύρω μου, ἄφησα τὴν φαντασία μου ἐλευθέρη νὰ στραφῇ πρὸς τὰ σημεῖα τῆς ζωῆς τὰ στολισμένα μετὰ τὴν χάριτος ἑνὸς κομποῦ γέλιου καὶ τὴν ὄραϊας ἐλπίδας τῆς αἰωνίας ψευτιάς....

ΔΗΜ. Α. ΖΩΓΡΑΦΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΜΕΤΑΛΩΝ

Τὰ παιδικὰ χρόνια τοῦ Ἀνατόλ Φράνς.—Ἐκ τῆς ζωῆς του πρὸς τὴν μητέρα του.—Ἐπιστολικὰ γράμματα στοργῆν καὶ γοητείαν.

Ἀπὸ τὰς παιδικὰς ἐπιστολῶν τοῦ Ἀνατόλ Φράνς, αἱ ὁποῖαι νῦν περιήλθοσαν εἰς τὴν δημοσιότητα ἀποκαλύπτουν ἡ μεγάλη ἀγάπη καὶ τρυφερότης τοῦ μετέπειτα μεγάλου ποιητοῦ πρὸς τὴν μητέρα του. Αἱ ἐπιστολαὶ του εἶναι γραμμῆναι μετὰ μεγάλους γραφικοὺς χαρακτῆρας, ἐντελῶς ἴσια, συνήθως εἰκονογραφημένους ἢ μέσα σὲ περιθώριον ἀπὸ μπλέ, μὴ καὶ κόκκινες γραμμῆς. Ἴδου μερικὰ δείγματα :

Παρίσι, τὴν 12 Αὐγούστου 1852.

Ἀγαπητὴ μου μαμά,

Ἄν' ἤξερες πόσο σ' ἀγαπῶ καὶ πόση πίστι ἔχω στήν

ἀγάπῃ σου γιὰ μένα! Δὲν εἶναι ἀλήθεια, με συγχωρεῖς, γιὰ ὅλη τὴ λύπη, ποὺ σοὺ ἔκαμα ἕως τώρα; Αἰσθάνομαι πολὺ καλά, ὅτι θὰ σὲ ἔστειλαν στὸν τάφο, ἕαν ἐξακολουθούσα ἔτσι. ὦ! πῶς θὰ ἔκλαιγα! Ταράσσομαι τόσο καὶ μόνον μετὰ τὴν σκέψη, ὥστε τὰ δάκρυα ἀρχίζουσαν καὶ τώρα ἀκόμη νὰ χύνονται. Εἰμαι ὅμως τώρα ἀρκετὰ φρόνιμος, ὥστε ποτὲ πλέον εἰς τὸ μέλλον νὰ μὴ σοὺ προξενήσω λύπη.

Πρέπει τώρα νὰ διδῃς καὶ περισσότερῃ προσοχὴ εἰς τὰ δειγμάτια τῆς ἀγάπης μου, παρὰ εἰς τὰ περασμένα χρόνια· γιὰτὶ βγαίνουν βαθειὰ ἀπὸ μέσα μου καὶ ὑπαγορεύονται ἀπὸ τὴν καρδιά μου.

Ὁ υἱὸς σου ΑΝΑΤΟΛ

Καὶ ὅλα τὰ παιδικὰ αὐτὰ δείγματα, ἐπιστολές, ζωγραφιὲς κλπ. εἶχαν φυσικὰ μετὰ τὴν μητέρα τοῦ μεγάλου τότε παιδιοῦ τὴν ἴδια ἀξία, ὥστε νὰ τὰ διατηρήσῃ μετὰ τὴν μεγαλειτέρα φροντίδα, ὡς ἀποκαλυπτικὰ τοῦ μελλοντοῦ του.

Μία ἄλλη ἐπιστολὴ, τὴν ὅποιαν ὁ μικρὸς Ἀνατόλ ἔγραψε στὴ μητέρα του, ἐχρονολογεῖτο ἀπὸ τὴν Κυριακὴν τὴν 5 ΙΧ 1852, τὴν ἡμέραν τῆς ἀφίξεώς μας στὴ Χάδρη :

Μαμά,

Γιὰ νὰ γιορτάσω καλύτερα τὴν ἀφιξί σου, ἤθελα νὰ ἦμινα μεγαλύτερος, ὥστε σήμερα νὰ με νοιώθῃ ἡ καρδιά σου καὶ νὰ μπορῶ νὰ διαβάξω στὰ μάτια σου. Ὅλα με ταρασσουσιν, ἀδύνατο παιδί, τόσο περισσότερο! Τι μπορῶ νὰ κάνω χωρὶς εὐσεῖα; Πρέπει νὰ σκύψῃς σὲ μένα ὅταν θέλω νὰ σὲ φιλήσω. Θὰ κάνω τὸ πᾶν, ὥστε νὰ γίνῃς ἡ εὐτυχέστερη ἀπὸ κάθε μητέρα καὶ ἐγὼ τὸ εὐτυχέστερο ἀπὸ ὅλα τὰ παιδιά.

Ὁ υἱὸς σου ΑΝΑΤΟΛ

Πόση τρυφερότης καὶ εὐγένεια πόθων παιδιοῦ μέσα εἰς αὐτὴν τὴν ἀμοιβαία εὐτυχία!

1852... Ἦτο μόλις ὀκτώ ἐτῶν, ὅταν συνέγραψε διὰ τὴν μητέρα του: «Νέαι σκέψεις καὶ χριστιανικοὶ κανόνες ζωῆς».

Ἐγραψε τὴν σκέψιν του αὐτῆς ἐπάνω εἰς ἓνα κομψὸ τετραδιάκι ἀπὸ λευκὸ χαρτί, διὰ τὸ ὅποιον ὡς υἱὸς ἑνὸς βιβλιοπώλου εἶχεν ὀρίσει τὴν τιμὴν τῶν 50 λεπτῶν καὶ τὸ ὅποιον εἶχε προλογίσει μετὰ τὰς ἐξῆς ἐπεξηγηματικὰς λέξεις:

«Ὁ Ἀνατόλ ἔγραψε ἓνα βιβλίον, τὸ ὅποιον τιλοφορεῖται «Χριστιανικαὶ σκέψεις». Εἶναι πολὺ νέος, ἢ ὅσο νὰ τὸ τυπώσῃ — ἡ ἡλικία του φθάνει τὰ ἑπτὰ χρόνια — καὶ θὰ περιμείνῃ, ἕως ὅτου γίνῃ εἴκοσι χρόνων».

Ἄλλ' ὅταν ἔγινε εἴκοσι ἐτῶν, ἔγραψε ποιήματα γιὰ τὰ ὄραϊα μάτια τῆς Μαγδαληνῆς καὶ αἱ «Χριστιανικαὶ σκέψεις» δὲν ἐξεδόθησαν ποτέ.

Ὅχι μετὰ μικρὰν συγκίνησιν φυλλομετρεῖ κανεὶς καὶ

τὴν μικρὰν περικοπήν, τὴν ὅποιαν συντάξαε τὸ 1852 διὰ τὴν μητέρα του:

Δεκαπέντε σκέψεις, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ πρώτη ἔχει ὡς ἐξῆς:

«Ἡ ζωὴ εἶναι ἓνα μικρὸν πέρασμα, ποὺ πρέπει νὰ τὸ διαδοῦμε γιὰ νὰ δοκιμάσωμε τὴν ὑπακοὴν μας καὶ λαμβάνει κανεὶς μιὰ πλουσία ἀμοιβή, ὅταν ὑποστῇ τὴν δοκιμασίαν αὐτῇ. Ἐὰν ὅμως δὲν τὴν ὑποστῇ, θὰ λάβῃ μιὰ μεγάλη τιμωρία. Ἡ ἀμοιβὴ εἶναι ὁ παράδεισος, ἡ τιμωρία, ἡ κόλασις».

Καὶ εἰς ὅλας τὰς σκέψεις προστίθεται ἓνα πρακτικὸν συμπέρασμα. Ἐπὶ παραδείγματι: «Ὁ καλὸς Θεὸς ἐδημιούργησε τὴν γῆν καὶ ὅλα ὅσα εὐρίσκονται ἐπ' αὐτῆς εἶναι γιὰ τὸν καιρὸ ποὺ ὑπάρχομε ἐδῶ, ἐπομένως τὰ ἀχλάδια, μήλα, δαμάσκηνα, ποὺ ἔχομε, εἶναι ὅλα ἀπὸ τὸ Θεόν».

Καὶ ὅταν ὑποστηρίξῃ ὅτι ἡ προσευχὴ εἶναι κατὰ γλυκίον, δὲν ἀμελεῖ νὰ ἀποδείξῃ τοῦτο:

«Θὰ σὰς διηγηθῶ γι' αὐτὸ μιὰ ἱστορίαν: Ἐξανα ἓνα περίπατον μετὰ ὅποιονδήποτε, ὁ ὁποῖός μου ἔλεγε προστυχῆς τότε ἔλεγα ἐντελῶς σιγά μιὰ προσευχὴν καὶ ἔπαιναν ἢ προστυχῆς. Βλέπετε, λοιπόν, πόσο καλὸς εἶναι ὁ καλὸς Θεός!»

ὦ! Πόσο καλὸς εἶναι! Ἀγαπαί τὰ καλὰ παιδιά καὶ μισοὶ τὰ κακά! Νὰ ἦσατε λοιπόν καλοὶ! Καὶ νὰ τὸν πιστεύετε καὶ νὰ μὴν ἀκούτε τὸ Σατανᾶ, τὸ Σατανᾶ ποὺ κανένα δὲν ἀγαπαίει καὶ ὅλους μόνον στὸν πειρασμὸν τοὺς ὀδηγεῖ. Γιὰτὶ φθορεῖ τὴν ἡσυχίαν ποὺ θὰ ἔχοιεν στὸν οὐρανόν, ἐπειδὴ αὐτὸς ὁ ἴδιος πάντοτε βασανίζεται. Καὶ ἐπειδὴ εἶναι φθορερὸς καὶ σὰς βασανίζει, πρέπει νὰ τοῦ εἴπητε: Πήγαινε ἔξω, σὲ κακὴ, δὲν σ' ἀκούω, εἶσαι πολὺ ἀσχημὸς· θὰ ἐπρόσβαλα τὸ Θεόν, ἕαν σὲ ἀκούγα!»

Καὶ πόση ἀγαθότης, πόση εὐκρίνεια, πόση ἠθικὴ ὑπῆρχε μέσα στὴ ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ—Ἀνατόλ, φαίνεται ἀπὸ τὸν ἐπιλόγόν του:

«Ἀγαπητοὶ μου φίλοι, μὴν ἀκολουθεῖτε αὐτῆς τὴν σκέψιν καὶ θὰ πάτε στὸν παράδεισον. Συμμερισθῆτε τὴν συμβουλήν ποὺ περιέχονται εἰς τὸ φυλλάδιον αὐτὸ καὶ προσεύξασθε πρὸς τὸν Θεόν τὸ βράδυ καὶ τὸ πρωῖ».

Νομίζει κανεὶς ὅτι θὰ ἦτο προσωρισμένος γιὰ ἱεροκήρυξ. Ἐλαβεν ἄλλως τε μετὰ δύο ἔτη στὰ θεωρητικὰ καὶ τὸ δεύτερον βραβεῖον, ἡ δὲ μητέρα του ἐλυπεῖτο ποὺ δὲν ἔληγε τὸ πρῶτον.

Τὴν ἴδιαν ἐποχὴν ὁ «μικρὸς Ἀνατόλ» ἔγραψε καὶ μερικὰς ὑποθέσεις, «ἄξι μὲν πολλὰς, ἀλλὰ ὅμως διαλεκτῆς».

Κεῖ πράγματι, παρετίρη ὁ ἴδιος: «Ἐπὶ τῶν ἐπιλογῶν αὐτῶν δύο τοῦ κόμητος Λαροσεφονικό, τὴν δύο ποιῆσαι ἐδιώλεξα μετὰ τὸν δεκάοντον. Ὑπάρχει μία τοῦ καρδινάλιου φὸν Ρέτς, ὁ ὁποῖος καὶ μὲν δὲν συνέγραψε τὸ βιβλίον αὐτό, εἰς τὸ κεφάλαιον τοῦ ὅμως ἐγεννήθησαν πολλὰς τέτοιαι σκέψεις. Παίρνω μιὰ τοῦ Ἀνατόλ

—γιὰτὶ δὲν ὑπῆρχε καμία νὰ ἐκλέξῃ—ἐπειδὴ μόνον αὐτὴ ἔγραψε. Καὶ αὐτὴ τὴ δίνω σὲ σένα, ἀγαπητὴ μου, γιὰτὶ προέρχεται ἀπὸ ἓνα παλαιὸν βιβλίον, πολὺ πλεονέχον, ποὺ στὰ μάτια σου εἶναι μιὰ ἀρετὴ».

Ἴδου ὁ κανὼν τοῦ Ἀνατόλ-παιδιοῦ:

Ὅταν ξυπνάει στὶς ἔξι, τρώει στὶς δέκα, τρώει στὶς ἔξι, κοιμάται στὶς δέκα λαμβάνει ὁ ἄνθρωπος δέκα ἐπὶ δέκα.

Ἡ μοναδικὴ σκέψιν τοῦ Ἀνατόλ ἦτο μία καὶ πολὺ βαθειά :

«Τὸ νὰ μὴν κανεὶς εὐχαριστημένους μετὰ τὸ μέτρον καὶ νὰ ξέρῃ νὰ ἐκτιμᾷ τὸ τέλειον, εἶναι ὁ δρόμος πρὸς τὴν εὐτυχίαν».

Καὶ ἡ μητέρα του ἦτο εὐτυχισμένη. Ἀλλὰ δὲν ἦτο π. χ. τελειῶς, ὅταν τὸ ἐπόμενον ἔτος ἠναγκάσθη νὰ χωρισθῇ προσωρινῶς ἀπὸ τὸν Ἀνατόλ τῆς, ὁ ὁποῖος τῆς ἔγραψε τότε :

Βεροσλίαν, τὴν 8 Μαΐου 1853.

Ἀγαπητὴ μου Μαμά,

Ἐσυνείδησα ἐδῶ ἐντελῶς καλά, ἄν καὶ μοῦ φαίνεται πολὺ πικρὸ, ποὺ δὲν μπορῶ νὰ σὲ βλέπω καθόλου. Ἡμεῖς ὅμως λίγο ἄρρωστος, σήμερα ὅμως εἶμαι πάλιν ἐντελῶς καλά. Ἐπὶ πᾶσι ἐπίσης αὐτὸ τὸ πρῶτον καλά τὸ πρόγευμά μου ἤτανε καλά μαγειρευμένα φρέσκα μπαζιὰ καὶ γιὰ φρούτων ἓνα βερνικόν. Στὸ σχολεῖον ἐπῆρα μερικῶς ἐπαίνους. Ὁ δάσκαλός μου λέγεται Μ. Ντελού, εἶναι πολὺ κομικὸς καὶ ἐσυνείδησα πλέον μαζὶ του.

Σὲ φιλεῖ ἀγαπητὴ μαμά.
ΑΝΑΤΟΛ

Ἄς γίνῃ πρότυπον ἡ ψυχὴ τοῦ μεγάλου-μικροῦ καὶ στὰ παιδιά τοῦ σημερινῦ κόσμου.

Γ. Π.

☉☉ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ ΤΟΥ ΥΠΕΡΦΥΣΙΚΟΥ ☉☉

ΑΜΟΙΡΟΙ ΦΑΚΙΡΑΙ...

Ὁ «γυογκὶ» Ρὰν Ζενὸν ἐξετέλεσε πειράματα ἐνόπιον τῶν «Ἐπιστημονικῶν Ἐταιρειῶν» τῶν Παρισίων. Κάνει εἰς τὴν μύτην του δύο παμμεγέθεις ἴλους εἰς βάθος δώδεκα ἑκατοστῶν τοῦ μέτρον. Τοποθετεῖ ἐντὸς τοῦ στόματος κοχλιάριον πληρῆς λυωμένου μολύβδου, τὸν ὅποιον ἀποπιπτεῖ ἔπειτα, στερεοποιημένον. Τέλος περῶν ἐπάνω εἰς ὄλον του τὸ σῶμα φλεγόμενον σπουδί, χωρὶς νὰ φαίνεται ὑψιστάμενος τὸ ἐλάχιστον δυσάρεστον συναίσθημα, τὴν ἐλαχίστην ἐνόχλησιν.

Πλὴν τούτου, εἶναι ἀνὴρ ἐγκρατῆς, ὅστις δὲν πίνει εἰς τὴν ὕδωρ καὶ γάλα, ἀπέχει τοῦ κρέατος καὶ καπνίζει μόλις ὀλίγα σιγάρα τὴν ἡμέραν. Διάγει τακτικὸν βίον. Ἀλλὰ παρ' ὄλον του τὸ μεγαλοπρεπὲς σαρῖν, ἔ-

χει ύψος μελαγχολικόν. Τοιαύτη ή ισχύς, τοιοῦτον τὸ κατασιρεπτικόν ἀποτέλεσμα τῆς συνηθείας. Ἡμεῖς οἱ Ἑυρωπαϊοὶ, ὅταν φορέσωμεν σαρίκι, καταλαμβάνομεθα ἀπὸ φαιδρᾶς ἰδέας. Διὰ τοὺς Ἰνδοὺς τὸ σαρίκι εἶναι κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, ὅπως κάθε ἄλλο κάλυμμα, ἐν εἶδος ἡμισήλου πύλου, κανονικοῦ καὶ κοινοῦ. Λοιπὸν ὁ Ρὰν Ἔλ Ζενύ, παρὰ τὸ μεγαλοπρεπές του σαρίκι, ἔχει ὕψος μελαγχολικόν.

Εἶναι εὐνόητον. Ἡ θέσις του δὲν εἶναι ἀξιοῦρητος. Εἰς τὴν πατρίδα του, αἱ ὑπερφυσικαὶ του δυνάμεις δὲν ἔχουν τίποτε τὸ παράδοξον. Οἱ φακίραι ἀφθνοῦν ἐκεῖ. Οὕτω δὲν θὰ ἐξέπληρτε κανένα. Καὶ εἰς τὴν πατρίδα τὴν ἰδικήν μας προσκρούει εἰς τὸν σκεπτικισμόν. Οὕτως εἶμεθα πλασμένοι. Τίποτε δὲν θὰ μᾶς μεταβίβλη. Δὲν παραδεχόμεθα, ὅτι ὁ ἀνθρωπος δύναται νὰ βάλῃ εἰς τὸ στόμα του λυωμένον μόλυβδον. Ὅταν τὸν βλέπωμεν, ἐκεῖ, ὑπὸ τὰ ὄμματα μᾶς, δὲν ἐπιδιώκομεν πλέον ἢ ἓνα μόνον σκοπόν: νὰ ἀποδείξωμεν εἰς αὐτόν, ὅτι ὑποκρίνεται. Τὸ τοιοῦτον ἀποθαίνει παρ' ἡμῖν ἀληθῆς ἔμμονος ἰδέα. Δὲν ἠσυχάζομεν μέχρις οὗ καταστρέφωμεν τὸ ὑπερφυσικόν. Ἄλλως τε τίποτε δὲν δύναται νὰ μᾶς πείσῃ. Διότι, ἂν δὲν κατορθώνωμεν νὰ «καταρτίσωμεν τὸ προσωπεῖον» τοῦ φακίρου, μᾶς ἀπομένει ἢ πεποίθησις, ὅτι τὸ τοιοῦτον οφείλεται ἀτιμούστατα εἰς τὸ γεγονός, ὅτι εἶναι ἐπιτηδεότερός μας.

Τὸ τοιοῦτον δημιουργεῖ ἀτμόσφαιραν λιαν δυσμενῆ διὰ τὸν πειραματιζόμενον. Μόλις εἶναι ἀναπνεύσιμος. Μέγα μέρος τῆς θελήσεώς του δέον νὰ χρησιμοποιηθῇ διὰ ν' ἀντιπαλαίῃ κατὰ τῆς τόσῃ καταληκτικῆς ἐπενεργείας ταύτης, τῆς θελήσεως αὐτῆς, ἣς ἄλλως τε ἔχει τοιαύτην ἀνάγκην διὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὰ πειράματά του. Καὶ μοῦ εἶναι εὐνόητον, ὅτι μετὰ τινα χρόνον προτιμᾷ ν' ἀπέλθῃ. (Τὸ παρατηρήσατε βεβαίως: οἱ φακίραι μένουσιν πολὺ ὀλίγον εἰς τὸ Παρίσι).

Εὐρίσκω, ὅτι εἶμεθα πολὺ παράλογοι. Ἡ ἀμετανόητος προσήλωσις μας εἰς τὸν ὀρθολογισμόν μᾶς κἀμνει νὰ ἐπιζητῶμεν μετὰ σαδισμοῦ πᾶσαν εὐκαιρίαν ὅπως στερηθῶμεν τὸν τόσῃ γλυκὸν εὐχαριστήσεων τῆς φαντασμαγορικῆς ζωῆς. Τὸ πλέον μικρὸ παιδί εἰς τὴν Γαλιλίαν συζητεῖ καὶ ἀμφιβάλλει. Εἶναι εὐχαριστήμενον ὅταν ἀποδείξῃ εἰς τοὺς γονεῖς του, ὅτι δὲν ἀπατᾶται ἀπὸ τὸ ἔθιμον τῆς τοποθετήσεως τῶν ὑποδημάτων εἰς τὴν ἐστίαν κατὰ τὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων, οὔτε ἀπὸ τὰ τεχνάσματα τοῦ θεάτρου τοῦ Σατελέ. Καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς ὅλη ἡ ζωὴ. Αὕτη ἡ μονομαχία τοῦ νὰ γνωρίσωμεν τὰ πραγματικά αἰτία ἐκάστου φαινομένου, δὲν θὰ ἦτο σοβαρά, ἂν ἄφηνεν ἀδικτον τὴν δύναμιν τοῦ ἐνθουσιασμοῦ. Ἄλλ' αὐτὴν ἀκριβῶς καταστρέφει. Φανταζόμεθα, ὅτι ἀπ' ἧς στιγμῆς γεγονός τι εἶναι ἐπιδεκτικὸν ἐξηγήσεως, δὲν ἐνέχει πλέον ἐνδιαφέρον. Παράδοξος ἀντίληψις. Γενικὴ μολαταῦτα.

Θὰ ἦτο ἐν τούτοις πολὺ ἀπλοῦν νὰ ὑπολαμβάνωμεν τὰ πράγματα ὅπως παρουσιάζονται καὶ νὰ σκεπτόμεθα,

ὅτι ἀναμφιβόλως ἡ αἰτία αὐτῶν εἶναι φυσική.

Τοῖς θὰ ἀπεβλέπομεν πρὸς τοὺς φακίρας μετ' ἐπιεικειᾶς. Καὶ ἐνθαυρνόμενοι οὗτοι ὑπὸ τῆς ἐπεικειᾶς ταύτης, θὰ ἠδύναντο νὰ μᾶς ἐπιδείξουν φαντασμαγορίας πολὺ περιπλοκωτέρας καὶ πολὺ ὠραιότερας. Ἄντι τούτου προσπαθοῦμεν νὰ τοὺς συλλάβωμεν ἀστοχοῦντας, φανταζόμεθα, ὅτι ἐννοοῦν νὰ μᾶς «ἀπατήσουν». Οἱ ἄμοιροι! θέλουν μόνον νὰ μᾶς δείξουν τί εἶναι ἱκανοὶ νὰ πράξουν ὡς ταχυδακτυλογραφοὶ ἢ ὡς φύλλα πτέριδος, τὰ ὅποια βλαστάνουν ἀπὸ τὴν γῆν μετὰ τῆς αὐτῆς ἀδωότητος.

Ὁ Ρὰν Ἔλ Ζενύ παραδέχεται ὅτι εἶναι φακίρης. Εἶναι ἡ ἀδυναμία του. Ἰσχυρίζεται, ὅτι εἶναι «γνωγικός». Ἄν ὁ Ρὰν Ἔλ Ζενύ χώνει καρφία εἰς τὴν μὴ τιν του, τὸ κάμνει διὰ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ἡ θέλησίς του εἶναι ἀνωτέρα πασῶν τῶν αὐτομάτων κινήσεων του πράγμα τὸ ὁποῖον εἰς «γνωγικός» δὲν θὰ ἠσθάνετο ἀκριβῶς τὴν ἀνάγκην ν' ἀποδείξῃ καὶ ἔνεκα τούτου εἶναι φακίρης ἀντὶ «γνωγικός». Διότι ἐννοεῖτε πολὺ καλὰ, ὅτι ἂν οἱ φακίραι δύνανται νὰ ἐπιδίδονται ἀποίνει εἰς ἀσκήσεις αἱ ὁποῖαι θ' ἀπέβαινον εἰς ἡμᾶς θανατηφόροι, δὲν τὸ κατορθώνουν κατόπιν ἐπιπολαιᾶς προπονήσεως τῶν μύων των. Καὶ αὗτοί ἐπίσης ἤσκησαν τὴν «γνωγική», ἄλλὰ διὰ τούτου ἢ ἐκεῖνον τὸν λόγον ἀνάγκην ἢ δι' ὑπερηφάνειαν, τὸ ἀπέδειξαν δημοσίᾳ.

Διατί οἱ φακίραι αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκην νὰ μᾶς πείθουν ἐπιστημονικῶς; Διότι, ἐπὶ τέλος, θὰ ἠδύναντο, ὡς ἔπρατον ἄλλοτε, ν' ἀρχεσθοῦν εἰς τὸ νὰ διασκεδάσῃ τὰς κοσμικὰς κυρίας καὶ τὰ παιδιά καὶ νὰ ἐνστολάξουν εἰς τὰς ἀρχηγόνας αὐτὰς ψυχὰς τὴν δόσιν τοῦ ὑπερφυσικοῦ, τοῦ ὁποῖου ἔχουν ἀνάγκην. Ὁχι, ἀνάγκη νὰ προσέλθουν ἐνώπιον τῶν «Ἐπιστημονικῶν Ἐταιρειῶν», ἀνάγκη νὰ ὀργανώσουν ἐπιδείξεις ὑπὸ ἐλεγχον. Τί ἐλπίζουσιν; Τί εἶναι δυνατόν νὰ ἐξελεγχθῇ; Νὰ ἐξακριβωθῇ. Γίνονται ἀπλᾶ παρατηρήσεις καὶ οὐδὲν πλέον. Ὅσοι δὲ νὰ πεισθῇ τὸ κοινὸν τῶν «Ἐπιστημονικῶν Ἐταιρειῶν», ὅτι ὑπάρχει κατὰ ἄλλο πλὴν ἐκεῖνου, τὸ ὁποῖον βλέπει, ἐγγίζει καὶ ἀκούει, τὸ πράγμα εἶναι ἀκατόρθωτον. Ὑψίσταται ἄβυσσος μεταξὺ ἡμῶν καὶ αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον ἀκριβῶς ἀποκαλοῦμεν ὑπερφυσικόν ὡς νὰ ἐγνώσκομεν τί εἶναι ἡ Φύσις. Ὑψίσταται ἄβυσσος μεταξὺ τῶν Ἰνδῶν καὶ ἡμῶν. Αἱ Ἰνδαὶ πιστεῖουσιν εἰς κόσμον ἀπεριόριστον, εἰς δυνάμεις ἀγνώστους, εἰς ἐπικοινωνίαν τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τῶν δυνάμεων τούτων. Ἡμεῖς, τοῦναντίον, δυσπιστοῦμεν. Κλείομεν τὰς θύρας ἡμῶν, περιορίζομεθα ἐριμητικῶς ἐν ἡμῖν, δὲν παραδεχόμεθα ἢ τὸν ὀρθὸν λόγον. Τὴν λέξιν «ψυχισμός» προσφέρωμεν μετὰ κάταναν εὐφρονας. Εἶναι οὗτος δι' ἡμᾶς σφαῖρα ἀπληροφάνεια, εἰς τὸ μεταίχμιον τῆς παραφροσύνης καὶ τοῦ ὄνειρου. Καὶ αἱ Ἰνδαὶ, αἱ Ἰνδαὶ αἱ ὅποια ἀπὸ χιλιετηρίδων ζῶσι φυσικώτατα καὶ ἀκόπως ἐν τῇ μαγνητικῇ ταύτῃ ἀτμοσφαιρᾷ, φαίνονται εἰς ἡμᾶς κατεχόμενοι ὑπὸ τῶν ἐπι-

κινδυνωτέρων δυνάμεων διὰ τὸ δυτικὸν ἡμῶν πνεῦμα. Ἄς μὴ ἀπατώμεθα κατὰ βάθος ὁ Ταγγόρ, ὁ Γκαντι δὲν ἐμπνέουν ἐμπιστοσύνην μεγαλειτέραν ἐκείνης, τὴν ὁποῖαν παρέσχομεν εἰς τὸν Ταχρὰν Μπέην ἢ εἰς τὸν Ρὰν Ἔλ Ζενύ. «Ὅλ' αὐτὰ εἶναι πολὺ συγκεχυμένα!»

λέγει γογγύζων ὁ μέσης ἀναπτύξεως Γάλλος, ὅστις πράγματι τὰ πάντα συγγέει... καὶ ἐπιστρέφει εἰς τὸ παρτεσιανόν του καὶ θωμιστικὸν σύμπαν του μετὰ τὰ περιγράμματα τὰ τόσον σαφῆ, τόσον καθησυχαστικά...
ΦΡΑΝΣΙΣ ΔΕ ΜΙΟΜΑΝΔΡ



ΘΡΥΛΛΟΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Ἀπὸ τὸ ποιητικὸν ἔργον τοῦ Ζὰν-Μωρέας, κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Τέλλου Ἀγρᾶ. Τὸ βιβλίον ἐξεδόθη προσφάτως).

I

Ἀντίεργγε ἡ σελήνη, μέσ' ἐπὶ σιωπηλῇ τῇ λίμνῃ,
χλωμὴ σὰν κρίνον διάπλατο, καὶ ἀραθυμῆς γεμάτη.
Ποιὰ ἀνεμικὰ μᾶς ἔρρανε ἀπ' τὴν στάμνα τῆς μετ' αὐρᾶς;
Ἐκλαίε, στὰ μαύρα ἀνάμεσα τὰ δέντρα, κάπου, ἢ αὐρα.

—Φίλημα αἰθέριο, φίλημά τῆς! νᾶσαι εὐλογημένο!
Ἀπ' τὴν καρδιά μου, ὄλην τρομάρες, τίναξες τὴ φλόγα
ἀπ' τὴν καρδιά μου, ὄλην τρομάρες.—κρούα φτωχὴ
καρδιά μου!
—Τὰ χεῖλια τῆς ἀκράγγιξα; ρούφησα τὴν ψυχὴ τῆς;

II

Ὁρέγομαι ἔρωτα, λυγμοὺς ὀλάκερον καὶ δάκρυα,
ἔρωτα μ' ὄχρὸ μέτωπο, δεμένο μετ' στεφάνι,
ρόδα, περὶ νᾶχουνε οἱ βροχῆς τὸ χρῶμα τους ξεπλύνει.
Ἐρωτὰ δρέγομαι, λυγμοὺς ὀλάκερον καὶ δάκρυα.

Θλιμμένον ἔρωτα, ὅμοιον μ' οὐρανοῦ τοῦ φθινοπώρου,
ὅμοιον μετ' ὄμιον ἔρωτα, σπαρμένον ἀπὸ σιμιγᾶλια,
πού, μελαγχολικά, μὲς στὴν νυχτιὴς χτυπάει τὸ κέραν,
θλιμμένον ἔρωτα ὅμοιον μ' οὐρανοῦ τοῦ φθινοπώρου,
τύφεις ἀράθυμες, μεστὸν φιλιὰ κλεμμένα.

III

Εἶναι ἡ καρδιά μου φέρετρο, μέσα στὸν τάφρον, ἄδειο.
Εἶναι ἡ ψυχὴ μου χάλασμα πού τὰ κοράκια σπένουν
—Κῆπος εἶν' ἡ καρδιά σου ἀπ' τὰ πιδὸ πάγκαλα τὰ κρῖνα
κατάσπρη εἶν' ἡ καρδιά σου ὡς ἀνὰ κατάσπρη περιστέρα.

V

Ζυγώνει, ἰδοὺ τὴν ἡ χιονία, μετ' τὴν κατάσπρη γοῦνα
κάτω ἀπὸ τὸν πένθημον, θαμπὸ οὐρανὸ, στ' ἀφύλλα
πάρκα,
στὴ βάση τους, ἀνάμεσα στὰ χόρτα πού σαπίζουν,
μεστοὶ ἀθυμία θὰ στιλωθοῦν οἱ Περσῆται πού κρουῖν
νον.

Τότε, ὦ κατάμορφή μου, στῆς φωτιᾶς μας καθί
σμένου
τῶν ἄλικων τὸ φούντωμα δαυλῶν, πού κροταλίζουν,
τρισαδὰ στὴς μισοῦφαντες ἀνάμεσα τὴς μνημῆς,
τῇ γῆς τὴν πράσινη, τῇ γῆς θὰ ἰδοῦμε τὴν γαλάζια,
τῇ γῆς τὴν πράσινη, ξανθεία, μαθειὰ, ροδοβαμμένη.
πού θροεῖ τ' ἀνάλαφρο νερὸ στὴν σύναξη τῶν σχοίνων,
πού ἀνάμεσα ἀπ' τὰ ὀλόσγουρα χαμόδεντρα ἀναδίνει
τοῦ φαλακροῦ βουνοῦ, καθὼς κακὸ σημάδι ἡ μήτη.

Θά χαμηλώσουμε γερά, λευκά, ξανθά, τὰ βρόδια.
τ' ἀλέτρι νά τραβοῦν. καθὼς σέ τροπικὴ ἀτμοσφαίρα,
τῆ γροῦλα τῆ ραιδιόποδη στό γέρικο γεφυρί
τὸν ἔκφυλο ἔφηβο μὲ τῖς γλυκῆς του τῖς φοβέρες.

Κ' ἔτσι θά ξαναζήσουμε τὴν πρωτινὴ μας μέθη,
τῖς ὀλιβιες θ' ἀναστήσουμε τῖς κουρσεμιμένες ὄρες,
παῖλι θά μᾶς εὐφραίνουν τὰ φιλιά μας, τ' ἀλλαγμένα
μῆς στὸν ἀγρό. βαμμένον στὸ χρυσάφι, στὸ σμαράγδι.

Ἄ! Μὴν ἀκούοντας τὴν φωνὴ μῖς περὶ γλαστράς
[μοίρας,
κι' ἀφήνοντας τὸ λογισμό στῆ μέθη τῆς χιμαίρας,
δὲ μοῦ βολεῖ νά στοχασθῶ πὼς τὸ μικρὸ τ' αὐλάκι,
σὲ λίγην ὥρα, ἀνάμεσα θά τρέξῃ ἀπ' τὴν καρδιὰ μας.

VII

Χειμῶνας : ὁ ἀγέρας κλαίει
τὸ χιόνι θάφτει τὸ περβόλι.
Καὶ μέσα μας, φτωχεῖά μου ἀγάπη
πύει νά χιονίση, νά χιονίση.

Χτῆς : ἦτανε οἱ κίτρινοι ἥλιοι.
Χτῆς : ἦταν καλοκαίρι ἀκόμα,
νερὸ τρεχοῦμένο στῖς ρίζες
τοῦ λόγγου, δλόσπαρτο ἀπὸ μάη.

Τὰ ρόδινα, τᾶσπρα τὰ κρῖνα
καὶ τὰ χρυσοποφυρωμένα,
—κι' αὐτίμο οἱ, μαδιῆς δεντρομολόχες
καὶ τὰ σμιλάγκια πὸν λικνίζουν,

πάνω ἀπ' τοὺς πόθους μας, θαιμμένους,
πένθημα, τῆ σγουρη τους χλόη
κ' οἱ ὠχρομέτωπες οἱ ἀναμνήσεις
μὲ τὸ μακάθριο τὸ χορὸ τους.

Αἴθριον οἱ δισταγμοί, οἱ τρομάρες,
τ' ὄνειρατα, τὰ σταυρωμένα
ὁ ἔπνος χωρὶς τὸ ἀγκάλιασμά σου
ὁ ξύπνος, δίχως τὰ φιλιά σου.

VIII

Μὲ δάκρυα τὰ ἀχνὰ βλέμματα τῶν ἄθιμων ματιῶν σου,
πὸν ἀχάτης καὶ χρυσάφι τὰ χαράζουν, μὴ θολώνεις ;
ἀφῆσε κ' ἢ λικνιστικὰ ἢ φρεγάτα νά σὲ πᾶει
μὲς στῶν ἐπίσημων νερῶν τῆς ἀπεραντοσύνης.

Θλιμμένος θά θυμοῦμαι στῖς ἀλλόκοτες μου νύχτες,
φιλήματα μακρόσερτα καὶ σαστισμένα χᾶδια,
καὶ μεταξόντυτες φωλιές, πὸν οἱ ἐτρουσιακῆς ὑδρίες
τῖς πλῆξεις τῶν γλωρωτικῶν τῶν ρόδων ἀναδίνουν.

Τὸν πίθου μου κεντρόνωντας, ἢ μοναξιά ἐρεθίζει
τὸ πάθος μου τὸ ἀλύγιστο, πὸν ἠ ἀνάμνησι τὸ θρέφει,
μῆς στὴν καρδιὰ μου ξέχειλο θ' ἀνέθη καὶ παρόμοιο
τὰ ποταμῆσια τὰ νερὰ πὸν περιχοῦν τὴν ὄχθη.

IX

Στὸν ἦσκειο ἐπερπατούσαμε, βαστούμενοι ἀπ' τὸ χέρι,
κάτω ἀπ' τῖς γλώσσης τῶν φανῶν πὸν σκουντουφλιέται
[ὁ ὄχλος.
Κάτω ἀπ' τὰ ὀλόανθα γιασεμιά, πὸν ζώνουνε τῆ στράτα,
στὸν ἦσκειο ἐπερπατούσαμε βαστούμενοι ἀπ' τὸ χέρι.

Μαζὺ μὲ τ' ἄσπρο γιασεμὶ μαράθηκε ἡ χαρὰ μου.

Ἡ λαλιά τῆς δουλεύοντας τῖς ἀσημένιες νότες,
λικνίξε τὴν καρδιὰ μου, ὡσάν εἷνας ψαλιὸς τῶν
[ὄρθρων.
Τὸ φρενιασμένο τῆς φιλί, μεθυστικὸ ὡς οἱ Νύχτες,
τὸ μέτωπό μου εἰφάιδρυνε, κατάφορτο ἀπ' τῖς πλῆξεις.

Καὶ τὰ ὄρφανά μου χέρια μάτια ψάχνουν μῆς στῖς
[νύχτες.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΑΠΟ ΤΩΝ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΩΝ ΚΙΝΗΣΙΝ

ΘΕΑΤΡΑ

Καθ' ὄλον τὸν μῆνα αὐτὸν εἰς τὸ θέατρον «Διονύσει»
παίζεταῖ ὑπὸ τοῦ θιάσου τῆς κυρίας Κυδέλλης, μὲ ἐπὶ κε-
φαλῆς τὴν ἰδίαν, τὸ «Ρωμάντσου», τὸ πράγματι ρωμαντικὸν
ἔργον τοῦ Ἄγγλου Σέλτον. Τὸ ἔργον περιστρέφεταῖ
εἰς τὸν ἔρωτα μίᾶς καλλιτέχνιδος καὶ ἐνὸς νεαροῦ
ἰερομένου, ὁ ὁποῖος ἀγαπᾷ μὲ ὄλην τὴν εὐλιχοῖνεαν καὶ
τὴν πίστιν τῆς πρώτης νεότητος. Ἀλλὰ ἐκεῖνη, ἡ ὁ-
ποία εἶναι γυνῆκα πὸν ἐπέρασα πολλοὺς σκοπέλους εἰς
τὴν ζωὴν καὶ ἐφθασε πρὸ πολλοῦ εἰς τὴν δύσιν, ὅταν τυ-
νέγγεται καὶ συνκισθάνεται τὸν παρελθόν, καταλαμβάνει ὅτι
εἶναι πλέον ἄργά γιὰ νὰ ξαναῶρη τὴν ἀγνοῖντα τῆς πρώ-
της τῆς ζωῆς καὶ μὲ ὄλην τὴν ἀγάπην τῆς φεύγει μακρῶς
τοῦ, ποδοπατεῖ τὴν δόξαν, ἀπαρνείταῖ τὸ μέλλον καὶ μὲ
τὸν νέον αὐτὸν ἔρωτα μέσα στὴν ψυχὴν τῆς ζῆ μέχρι τοῦ
θανάτου τῆς εἰς τὰ βάθη μίᾶς ἐξοικτῆς βίλλας τῆς Ἰτα-
λίας.

Ἀντιθέτως ὁ νεαρὸς πάστορ, πανδρεύεται, ἀποκτᾷ τέ-
κνα καὶ ἐγγόνους, ἀλλὰ μέσα εἰς τὴν ψυχὴν του, εἴν δὲν
κατώρθησε νὰ συγγωρήσῃ καὶ νὰ σῶσῃ τὸ παρελθόν, πε-
ρῆμεινεν ὅμως ζωηρὰ ἢ ἀνάμνησις καὶ ἢ ἀγάπη του πρὸς
τὴν Ρίτα Κανταρέλλι.

Τὸ ἔργον λαμβάνει χώραν κατὰ τὸ 1867 καὶ τὰ πρόσω-
πα φοροῦν κρινολίνα καὶ ἐνδύματα ἐκεῖνης τῆς ἐποχῆς.

Ὅλοι ὅσοι ἔπαιζαν εἰς τὸ «Ρωμάντσου» ὑπεδύθησαν τοὺς
ρόλους τῶν μὲ ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν. Ἰδίως ὁ κ. Δενδρα-
μῆς, εἰς τὸν ρόλον τοῦ νεαροῦ πάστορος ἦτο πραγματικῶς
θαυμάσιος. Ὅλη ἡ δύναμις καὶ ἡ ἀσώτῆς καὶ ἡ πίστις
πὸν ἐγχερίζοντο δὲν ἔλειπαν οὔτε στιγμὴν ἀπὸ τὸν νεα-
ρὸν καλλιτέχνην, ὁ ὁποῖος μὲ τὸ ἔργον αὐτὸ εἰδείξε ἀσφα-
λῶς ὅτι ἐφθασεν εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τῶν νέων ἐρα-

στῶν τοῦ θεάτρο. Ἐπίσης ἡ κυρία Κυδέλλη παίξει μὲ τὴν
τέχνην πὸν τὴν χαρακτηρίζει τὸν ρόλον τῆς Ρίτας Καν-
ταρέλλι. Εἰς τὴν τελευταίαν πράξιν ἰδίως πὸν δείχνει ὄλον
τὸν πόνον τῆς καὶ ὄλον τὸ πάθος τῆς, φθάνει τὸ μεγαλῆ-
τερον σημεῖον τῆς ἐπιτυχίας. Ἀλλὰ καὶ ὄλα τὰ ἄλλα πρό-
σωπα τοῦ θιάσου, ὅσα λαμβάνουν μέρος εἰς τὸ «Ρωμάντσου»,
εὕρισκονται εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν, καὶ διὰ τοῦτο ἄλλως
τε καὶ τὸ ἔργον αὐτὸ, ἐσημείωσε τόσον μακρὰν σειράν
παραστάσεων καὶ θά πικρῆθῃ ἴσως καὶ ὀλόκληρον τὸν Αὐ-
γουστον.

XXX

Μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν ἐξακολουθεῖ τὰς παραστάσεις τοῦ
εἰς τὸ θέατρον Κυδέλλης ὁ θιάσος τῶν «Νέων». Εἶναι ἄλ-
λιως καὶ τὸ μόνον θέατρον τὸ ὁποῖον ἀνεδίδασεν ἐφέτος
πρωτότυπα Ἑλληνικὰ ἔργα καὶ διὰ τοῦτο ἴσως ἔχει προ-
καλέσει τὴν προσοχὴν τοῦ κοινῶ καὶ τῶν θεατρικῶν συγ-
γραφέων. Ἡρώτα εἰσὼθη τὸ ἔργον τοῦ κ. Συναδινῶ ὁ «Μαι-
κῆνας». Τὸ ἔργον αὐτὸ εἶναι ἓνα δραμὸν κοινωνικὸν καυ-
τῆριον, μὲ κύριον πρόσωπον, τὸν πλούσιον, τὸν κακὸν πλου-
σιον, τὸν σκληρὸν, τὸν διεφθαρμένον, τὸν ἄρπαζ, τὸν ἔ-
γωιστὴν, ὁ ὁποῖος θυσιάζει εἰς τὰς ὁρέξεις του καὶ τὴν
καὶ ἀσώτητα καὶ δυστυχίαν, χωρὶς οἶκτον καὶ χωρὶς
τύφιν.

Γύρω ἀπὸ τὸ πρόσωπον αὐτὸ ἐκτυλίσσεταῖ τὸ ἔργον τοῦ
κ. Συναδινῶ. Καὶ ὁ ἴδιος ὁ συγγραφεὺς μᾶς οἶδει τὸ συμ-
πέρασμα καὶ μᾶς ἀποδεικνύει ὅτι χαρακτηρῆς τοιοῦτου πε-
ριβάλλοντι ἀπὸ ὄλον τὸν κοινωνικὸν σεβασμόν, καὶ εἰς
τὸ σαλόνι του, τὸ ὁποῖον πλουτίζει καθημερινῶς μὲ τὴν
ἐργασίαν τῶν νέων καλλιτεχνῶν μᾶς χωρὶς νὰ τοὺς ἀ-
μοιβῆ καὶ τὸ στολίζει μὲ τῶν πτωχῶν τὰ κειμήλια, ὄλη ἡ
ἀθηναϊκὴ κοινωνία τοῦ πνεύματος, τοῦ πλοῦτου καὶ τῶν
μεγάλων ὀνομάτων συνωθεῖται μέσα ἐκεῖ καὶ τὸ θεωρεῖ τι-
μὴν τῆς καὶ καύχημα μίαν πρόσκλησιν του.

Καὶ μόνον ὑπὸ τὴν ἐποπὴν αὐτῆν ἔπρεπε νὰ προκαλέσῃ
ὄλον τὴν προσοχὴν τὸ ἔργον τοῦ κ. Συναδινῶ, τὸ ὁποῖον
μᾶς παρουσιάζει ζωντανὸν τὸν κυριαρχοῦντα τύπον τῆς ση-
μερινῆς ζωῆς.

Ὁ κ. Μουσούρης, ὁ ὁποῖος πρωτηγωνίστησεν, ὑποδύ-
θησεν τὸν ρόλον τοῦ τραπεζίτου Καρρᾶ, εἶναι τόσον συμπ-
θηῆς εἰς τὴν ἐμφάνισιν του, ὥστε νὰ μὴν προκαλῆ εἰς τὸν
θεατὴν τὴν ἀντιπάθειαν, τὴν ὁποῖαν ἔπρεπε νὰ διεγείρῃ
ἢ σειρά τῶν κακούργημάτων του.

Ἡ δεσποινὴς Χαλκούση ἔπαιξε πολὺ καλὰ, μὲ λεπτότη-
τα δὲ ὅπως πάντοτε ὁ κ. Κωντογιάννης.

XXX

Μετά τὸν «Μαικῆνα» ἐπαίχθη ὁ «Γιόκας μου» τοῦ κ.
Ἰωαννουῦλου καὶ ἡ «Ἐν πολλαῖς ἀμαρτίαι» τοῦ κ. Σώκου.
Καὶ τὰ δύο ἔργα πρωτότυπα μὲ ὑποθέσεις παρμένας ἀπὸ
τὴν ἑλληνικὴν κοινωνίαν—κωμῳδία τὸ πρῶτον, κομεντί
τὸ δεύτερον—ἐθεωρήθησαν ὡς εὐγενεῖς προσπάθειαι, καὶ ὁ-
ποῖαι δίδουν πολλὰς ἐλπίδας διὰ τὸ μέλλον τῶν συγγρα-
φέων τῶν.

XXX

Ὁ θιάσος ἔπαιξε καὶ ἐφέτος τὰ «Ἀραβωνιάσματα» τοῦ
κ. Δ. Μπόρη. Τὸ ἔργον ἀνεδιδάσθη πέρσει καὶ θεωρεῖται
τελεῖα ἑλληνικὴ ἡθογραφία. Ὁ θιάσος τῆς κ. Χαλκούση
ἐφιλοτιμηθῆ νὰ τὸ παίξῃ μὲ πολλὴν προσοχὴν, πρέπει δὲ
νὰ ἐξαρθῇ ἰς τὴν περιστάσιν αὐτῆν τὸ πᾶσιμο τῆς δε-
σποινίδος Ν. Μαρσέλλου, ἡ ὁποία ὑποδύεται τὴν Τζεσθὴ
μὲ ἰδιαιτέρην ἐπιτυχίαν. Ἡ δεσποινὴς Μαρσέλλου εἶναι
πολὺ νέα ἀκόμη. Ἐν τούτοις μὲ ὄλην αὐτῆν τὴν νεότητά
ἔδειξεν ἕως τώρα ἓνα ἄριστον ἐξαιρετικὸν καὶ μίαν ἀρ-
σῶσιν μεγάλην εἰς τὸ θέατρον. Κομψή, λεπτή, μὲ μάστι-
φωτεινὰ τὰ ὁποῖα φωτίζουν τὸ καλλιτεχνικὸν τῆς πρόσωπον,

μὲ κινήσεις εὐγενεῖς καὶ μὲ θάρρος πολὺ ἀνώτερον τῆς
ἡλικίας τῆς, ἔχει μέσα ὄλον τὸ ἱερὸν πῦρ πὸν χρειάζεται
διὰ τοὺς ἀνθρώπους τῆς τέχνης. Ἡ ἐπίδοσις τῆς καὶ ἡ θέ-
λησις τῆς, βοηθουμένη ἀπὸ ἓνα πραγματικὸν ἄριστον,
δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι θά μᾶς δώσῃ μίαν ἡμέραν τὴν
ἐξαιρετικὴν καλλιτέχνιδαν τῆς Ἑλληνικῆς Σκηνῆς.
Τὸ εὐχομεθα, πρὸ πάντων ὅμως ἀσφαλῶς τὸ περιμέ-
ναμε.

XXX

Ὁ θιάσος Καντιώτη—Ριτσάρδη ἀνεδίδασε νέαν βιεννέ-
ζικην ὀπερέτταν, τὴν «Κοντέσσαν Ἄννα-Μαρίαν» τοῦ κ.
Ζιλιμπερ.

Ἡ μουσικὴ τῆς ὀπερέττας χωρὶς νὰ παρουσιάσῃ τὰ προ-
εργήματα τῶν βιεννέζικων ὀπερεττῶν, ἔχει ὅμως ἀρκετὰς
μελωδίας, καὶ ὁποῖαι εἶναι ἰκαναὶ νὰ συγκατηήσῃ καὶ ἰκα-
νοποιήσῃ τὴν προσοχὴν τοῦ κοινῶ.

Ἡ κ. Ὀλυμπία Καντιώτη ἔπαιξε πολὺ ὀραία ὡς κον-
τέσσα Ἄννα-Μαρία.

XXX

Ὅς φαντασμαγορικὸν ἔργον, μὲ βάσιν τὴν Ἐπιθεώρη-
σιν, πολὺ καλὸ οἱ «Σαπωνόφουσκεις» τοῦ κ. Τσακατσιάνου
πὸν ἐπαίχθησαν εἰς τὸ Ἴντεάλ ὑπὸ τοῦ θιάσου τῆς κυ-
ρίας Λαουράκη.

Ὁ θιάσος ἔκαμεν ὅτι ἠμπόρσε διὰ τὴν καλὴν ἐμφάν-
σιν καὶ ἔπαιξε μὲ πολὺ κέφι ὄλας τὰς σκηνὰς τοῦ ἔργου.

XXX

Καὶ ἄλλη Ἐπιθεώρησις εἰς τὸ «Κεντρικόν», «Τὸ Ρω-
μῆϊκον» τοῦ κ. Λαιδωρίκη. Τὸ καλλιτεχνικὸ γούστο τοῦ
συγγραφέως ἀνεφαίνεται ὀλόκληρον εἰς τὴν Ἐπιθεώρησιν
αὐτὴν καὶ τὸ κοινὸν μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν θά τὴν πα-
ρακολουθῆ ἐφ' ὅσον παίζεταῖ εἰς τὸ «Κεντρικόν» θέατρον.

ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΕΛΙΣ

Η ΖΩΗ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΩΝ ΦΥΤΩΝ

Ὁ Ζαγαδὶς Κάντρα Μπόζι, ὁ σοφὸς Ἰνδός, περὶ
τοῦ ὁποῖου τόσος ἐγένετο λόγος πρὸ καιροῦ, προέβη
εἰς νέας σπουδαιότατας ἀποκαλύψεις περὶ τῆς εὐαισθη-
σίας τῶν φυτῶν, μὲ τρόπον ἀρετὰ σαφῆ διὰ τὸ κο-
ινόν, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι συνηθισμένον εἰς τὰς μελέτας
αὐτοῦ τοῦ εἶδους.

Ὁ ἄνθρωπος, εἶπεν ὁ Μπόζι, ἰσχυρίζεται ὅτι εἶναι
τὸ εὐαισθητότερον δημιούργημα τῆς γῆς, ὑπάρχειν ὅ-
μως φυτὰ πολὺ εὐαισθητότερα τοῦ ἀνθρώπου. Πράγ-
ματι, τὸ φυτὸν δύναται νὰ ὀρισθῆ ὡς ζῶον μὲ καρδίαν
καὶ τὸ ζῶον ὡς φυτὸν «κινούμενον». Εἶναι ἀληθὲς ὅτι
τὰ φυτὰ εἶναι κωφὰ, διότι ὁ ἦχος ἔχει ἐλάχιστον ἀπο-
τέλεσμα ἐπ' αὐτῶν, ἀλλὰ διακρίνουν καὶ τὰς ἐλάχιστας
μετοβολὰς τῆς ἐντάσεως τοῦ φωτός, τὰς ὑπείας ὁ ἄν-
θρώπινος ὀφθαλμὸς δὲν δύναται νὰ διακρίνῃ. Περὶ
τοῦ πλήθους τῶν αἰθερίων κυμάτων, ὁ ἀμφισβηλητρο-
ειδὴς χιτῶν τοῦ ἀνθρώπου ἀντέχει εἰς τὸ ὑπεριοχρον,
ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ κύματα τὰ ὁποῖα εὕρισκονται εἰς τὰ
δύο ἄκρα τοῦ φάσματος τοῦ φωτός.

Δὲν εἶναι ἀπίθανον ὅτι τὸ φυτὸν κατέχει μίαν ἔκτην
αἰσθησιν, τὴν ὁποῖαν δὲν δύναμεθα ν' ἀντιληφθῶμεν.
Μερικὰ πειράματα ἀποκαλύπτουν ἐν αὐτῇ μεταβολὰς

όφειλομένας εις τὴν ἐμφάνειον συντελεστών ἀγνώστων ἀκόμη. Ὁ περίφημος «φοῖνιξ ὀράντι» φαίνεται ὅτι γονυπετεῖ καθ' ἑκάστην ἐσπέραν, κατὰ τὰς διαβεβαιώσεις τοῦ ὀμιλητοῦ, ὁσάκις ἀκούη τοὺς κώδωνας τῶν ἐκκλησιῶν νὰ καλοῦν τοὺς πιστοὺς εἰς προσοχὴν εἰς τὸ Φαριδιπόρι τῶν Ἰνδιῶν. Τὴν πρωίαν τὸ δένδρον ἴσταται ὡς γίγας περὶ τὴν ἐσπέραν ὅμως κάμπτεται, κλίνει τὰ φύλλα του μέχρι τῆς γῆς, εἰς στάσιν προσευχῆς.

Ὅλα τὰ δένδρα, οἱ κλάδοι των καὶ τὰ φύλλα μεταβάλλονται κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας χωρὶς ἡμεῖς νὰ δυνάμεθα νὰ τὸ διακρίνωμεν. Τὸ δένδρον οὐδέποτε ἀναπαύεται, ἀλλ' εὐρίσκειται εἰς μίαν κατάστασιν διαρκοῦς κινήσεως ἀπὸ τὴν ἐπίδρασιν ἐξωτερικῶν αἰτίων.

Πῶς ἕνα φυτὸν ἐξωτερικεῖ τὰς τελευταίας στιγμὰς τῆς ζωῆς του; Εἰς τὸν ἄνθρωπον συνήθως, κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου του, ἕνας σπασμὸς διατρέχει ὁλόκληρον τὸ σῶμά του. Καὶ τὸ φυτὸν ἐπίσης παρουσιάζει ἕνα σπασμὸν ἠλεκτρικοῦ. Πρὸς ἀπόδειξιν τούτου ὁ κ. Ζαγαδῖς Μπόξι παρέστησε δι' εἰκόνων τὸν θάνατον τῶν φυτῶν συμφώνως πρὸς τὰ ἀποτυπώματα τὰ ὁποῖα εἶχεν ἐπιτύχει μετὰ τὰ ὄργανά του. Διὰ τῶν ὀργάνων τούτων ἐπιτυγχάνεται ἡ αὐτόματος ἀποτύπωσις τῶν κινήσεων ἐντὸς τοῦ ὄργανου τοῦ φυτοῦ. Εἰς μίαν ὀρισιμένην στιγμὴν, ἡ γραμμὴ ἦτις χαράσσεται ὑπὸ τῆς βελόνῃς τοῦ ὄργανου στρέφεται ἀποτόμως πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἔκτοτε παύει. Ὁ θάνατος τοῦ φυτοῦ ἐπιλήθην.

ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΟΙ ΟΙ ΠΙΘΗΚΟΙ

Ὁ σοφὸς Ἀμερικανὸς Τζὼν Μπόμαν προέβη εἰς περιέργα πειράματα ἐντὸς τοῦ ζωολογικοῦ κήπου τῆς Βαλτιμόρης. Ἐκ τῶν πειραμάτων τούτων ἀπεδείχθη ὅτι οἱ χιμπατζῆδες ἢ οἱ οὐραγοτάγκοι εἶναι τέσσαρες φορές ἰσχυρότεροι τῶν ἀνθρώπων.

Μία χιμπατζίνα, τῆς ὁποίας ἡ δύναμις ἐδοκιμάσθη εἰς ἕν νῆμα δυναμομέτρου, ἐσημείωσεν 600 κιλά. Ἐτερος πίθηκος, χρησιμοποιήσας μόνον τὴν μίαν χεῖρά του, ἰσημείωσε δύναμιν 424 κιλῶν. Τὸ αὐτὸ πείραμα ἐπανελήφθη κατόπιν εἰς ἀνθρώπους. Ἡ δύναμις διὰ μιᾶς χεὶρὸς ἔφθασεν εἰς τὰ 195 κιλά, ἐνῶ διὰ τῶν δυο χειρῶν ἡ βελόνη τοῦ δυναμομέτρου ἔδειξε 245 κιλά.

Ὁ αὐτὸς καθηγητῆς, κατόπιν τῶν συγκριτικῶν μετρήσεων, ὅτι ἡ δύναμις τοῦ ἀνθρώπου εἶναι μεγαλύτερα τῆς τῶν χελιδόνων ζώων, τῶν ἐντόμων γενικῶς καὶ ἰδιαίτερος τῶν μυρμηγκῶν, μολονότι ἐπιστεύετο τὸ ἐναντίον μέχρι τοῦδε.

ΚΟΝΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΚΑΙ ΔΙΑΖΥΓΙΑ

Τὰ κομμένα μαλλιά ἐγίναν ἀφορμὴ μιᾶς περιέργου δίκης εἰς τὸ Παρίσι. Ἡ κυρία Σιαπλὲν ἔκοψε τὰ μαλλιά της χωρὶς νὰ προειδοποιήσῃ τὸν σύζυγον. Οὗτος μὲν εἶδε τὸν φρικτὸν νεωτερισμὸν εἰς τὴν κόμην τοῦ

τροφεροῦ του ἡμίσεος ἐξωργίσθη καὶ ἤρχισε δεινὸν ὑβρεολόγιον ἐναντίον του. Ἄλλ' ἡ κυρία Σιαπλὲν, ἡ ὁποία, κατὰ τὴν παροιμίαν, δὲν χαρίζει κάστανα, ἔσπευσε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν συζυγικὴν ἐστία. Ἡ ὑπόθεσις δὲν περιορίσθη ἔως ἐδῶ. Ὁ σύζυγος ἤγειρεν ἀγωγὴν περὶ διαζυγίου, τὸ ὁποῖον προθύμως ἐνέκρινε τὸ δικαστήριον, τοῦ ὁποῖου ἡ ἀπόφασις περιέχει τὸ ἑξῆς αἰτιολογικόν:

«Ὅσον κολακευτικὰ καὶ ἂν ὑπῆρξαν τὰ ἐπίθετα, μετὰ ὁποῖα προσέβαλεν ὁ σύζυγος τὴν σύντροφόν του, ταῦτα δικαιολογοῦνται ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ σύζυγος ἔκοψε τὴν κόμην της χωρὶς τὴν ἀδειαν τοῦ ἀνδρός».

ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ ΤΗΣ ΑΣΙΑΣ

Μία ἐπιστημονικὴ ἀποστολὴ ὑπὸ τὸν Ρώσσον καθηγητὴν Νεκανινῶβ, ἣτις προέβη εἰς ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας εἰς τὸ Ἀζερμπατζιὰν καὶ εἰς τὴν δημοκρατίαν τοῦ Νασιτσεβὰν ἐπέστρεψεν εἰς Βακού πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀποστολῆς ἀνεκοίνωσεν ὅτι εἰς τὸ Ναγτονῦ-Καρά-Ντάγ ἀνεκαλύφθησαν μνημεῖα, ἐκ τῶν ὁποίων ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ χώρα ἐκείνη κατοικεῖτο ἀπὸ τοὺς Οὐράλτας (λαὸν ὅστις ἔζησε περὶ τὸν ὄγδοον αἰῶνα πρὸ Χριστοῦ). Τὰ πῆλινα δοχεῖα, τὰ ὁποῖα εὐρέθησαν ἐντὸς τῶν τάφων, τὰ μεταλλικὰ ἀντικείμενα καὶ τὰ διάφορα σκευῆ μαρτυροῦν τὸν προηγμένον πολιτισμὸν τῶν ἀρχαίων κατοίκων τοῦ Ἀζερμπατζιὰν. Εἰς ἀπόστασιν δέκα χιλιομέτρων ἀπὸ τοῦ Νασιτσεβιὰν ἀνεκαλύφθησαν πλεῖστα ἀντικείμενα ἀπὸ ὀρείχαλκον καὶ ἄργιλλον, σκαλισμένα μετὰ λεπτοτάτην τέχνην καὶ ἀνήκοντα εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ χαλκοῦ.

ΒΙΒΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

Ἐξεδόθησαν ὑπὸ τοῦ ἐκδοτικοῦ οἴκου Ζηκάκη «ΕΚΛΟΓΗ ΑΠΟ ΤΟ ΠΟΙΗΤΙΚΟ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ» κατὰ ἐπιμελημένην καὶ εὐσυνείδητον μετάφρασιν τοῦ ποιητοῦ κ. Τέλλου Ἄγρα, συγκεντρώσαντος ἐκλεκτὰ ποιήματα παρμένα ἀπὸ διάφορας συλλογῆς τοῦ Ἑλληνογάλλου ποιητοῦ Ζὰν Μωρέα. Ὑπὸ τοῦ ἐκδοτικοῦ οἴκου Γ. Τσουκαλά «ΤΡΟΦΗ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ» τοῦ ἐπιφανοῦς διηγηματογράφου μετὰ κ. Δημ. Βουτυρά, ὑπὸ τοῦ ἐκδοτικοῦ οἴκου «Γράμματα» τῆς Ἀλεξανδρείας «ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΖΩΗ» τῆς ἐπιλέκτου ἐπιστήμονος ἱατροῦ κ. Ἀγγελικῆς Παναγιωτάτου (Ἀγγελ. Ναγιῶ) καὶ ὑπὸ τοῦ ἐκδοτικοῦ οἴκου Γ. Ι. Βασιλείου τὸ «ΘΕΛΤΡΟΝ», τέταρτος τόμος τοῦ ἀκαταπονήτου μελετητοῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ Θεάτρου, τοῦ πάντοτε μετὰ τὴν ἰδιότητά του εἰς τὸν κ. Ν. Λάσκαρον χάριν καὶ σαφῆς ἐπισημοῦτος τὰ τοῦ Θεάτρου μας καὶ ἤδη ἐκδιδόντος ἴδια ἔργα ἅπαντα ἐπιτυχόντα καὶ ἐκτιμηθέντα ὑπὸ τοὺς τίτλους «Η ΠΡΟΘΥΜΗ ΧΗΡΑ», «ΑΚΟΜΗ ΔΕΝ ΤΟΝ ΕΙΔΑΜΕ», «Η ΞΕΝΟΜΑΝΙΑ», «ΑΛΛΟΥ ΚΤΥΠΑΕΙ ΤΟ ΝΕΡΟ» καὶ «Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ».

ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ. Μετὰ εὐχαρίστησιν πληροφοροῦμεθα ὅτι τὸ περιοδικὸν «Μαθητικὴ Ἐνωσις» εἰσέρχεται εἰς τὸ τέταρτον ἔτος τῆς ἐκδόσεώς του. Ἀνταποκρινομένη πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν τῶν πολλῶν ἀναγνωστῶν της, ἡ «Μα-

Η ΗΧΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

Νευρασθένεια, Ὑπερκόπωση, Ἀϋπνία, Ἀρθριτισμός, Ἰσχυαλγία
διὰ τῆς **Ἡχοθεραπείας**
(Vibration Electropnoide)
Ἀναγέννησις ὄργανου καὶ προσώπου. — Σύστημα νέον. — Μηχανήματα εἰδικά.
ΔΩΡΑ ΜΙΚ
Διπλωματοῦχος Γενεῦσης.
Πατησίων—Κεφαλληνίας 45, Στάσις Λεβίδου, 10-11
Πρώτη ἐπίσκεψις δωρεάν 3-5

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΠΙΛΩΝ ΦΩΤΕΙΝΗΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ
Ὁδὸς Ἐυαγγελιστρίας ἄριθμ. 19
Γοῦστο, κομψότης, ἐκλεκτικότης διακρίνουν τὸ ἐργοστάσιον τῆς κυρίας **ΦΩΤΕΙΝΗΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ**

ΕΝ Τῷ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙῷ
ΓΕΩΡΓ. Ι. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ
Ὁδὸς Σταδίου 42
Πωλοῦνται οἱ τέσσαρες τόμοι τοῦ Θεάτρου τοῦ κ. Ν. Ι. Λάσκαρη καὶ οἱ δύο τόμοι τοῦ αὐτοῦ τῆς ἱστορίας τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Θεάτρου.

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ : ΕΥΓΕΝΙΑΣ ΖΩΓΡΑΦΟΥ
Ὁ Ἐκδοτικὸς Οἶκος τοῦ κ. Ἐμμ. Ζηκάκη ἀναγγέλλει τὴν ἐκδοσιν **Τόμου Διηγημάτων τῆς Δδος Εὐγενίας Ζωγράφου.**

ΕΞΘΙΚΟΣ ΣΥΝΟΙΚΙΣΜΟΣ

ΝΕΑ ΚΗΦΙΣΙΑ

Τὸ δροσερώτερον καὶ ἀριστοκρατικώτερον ἐξοχικὸν Προάστειον.

Κλέμα ζωογόνον. Ὅριζων μαγευτικὸς. Νερὸ ἄφθονον.

Ἀγορασταὶ οἰκοπέδων ἢ καλυτέρα κοινωνικὴ τάξις.

Ἡ Ἐταιρεία ἀναλαμβάνει καὶ τὴν ἀνέγερσιν οἰκοδομῶν ὑπὸ ὄρους οἰκονομικοῦ.

ΓΡΑΦΕΙΑ ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΥ & Ο
ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 12-67 — ΑΘΗΝΑΙ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΟΡΟΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΩΝ
ΤΩΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

ΕΙΣ ΔΡΑΧΜΑΣ

Εν όψει πρὸς 4 ο)ο
Μὲ 15ήμερον προειδοποιήσιν πρὸς 4 1/2 ο)ο
Ταμειυτήριον μέχρι δρ. 50000 πρὸς 5 ο)ο
Ἐπί προθεσμίᾳ 6 μηνῶν πρὸς 4 1/2 ο)ο
Ἐπί προθεσμίᾳ 1 ἔτους πρὸς 4 3/4 ο)ο

Ἐπί προθεσμίᾳ 2 ἐτῶν πρὸς 5 1/4 ο)ο
Ἐπί προθεσμίᾳ 4 ἐτῶν πρὸς 5 3/4 ο)ο
Ἐπί προθεσμίᾳ 5 ἐτῶν πρὸς 6 ο)ο
Ἐπί προθεσμίᾳ 10 ἐτῶν πρὸς 7 ο)ο

ΕΙΣ ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑ

Ἐπί Λονδίνου ἐν όψει πρὸς 4 ο)ο
Ἐπί προθεσμίᾳ 6 μηνῶν πρὸς 4 1/2 ο)ο
Παρισίων ἐν όψει πρὸς 4 ο)ο
Ἐπί προθεσμίᾳ 6 μηνῶν πρὸς 4 1/2 ο)ο
Ἐπί προθεσμίᾳ 1 ἔτους πρὸς 4 3/4 ο)ο
Ταμειυτήριον μέχρι δρ. 50:000 πρὸς 5 ο)ο

Ἐπί προθεσμίᾳ 2 ἐτῶν πρὸς 5 ο)ο
Νέας Ὑόρκης ἐν όψει πρὸς 4 ο)ο
Ἰταλίας ἐν όψει πρὸς 4 1/3 ο)ο
Βελγίου ἐν όψει πρὸς 4 ο)ο
Ἐλβετίας ἐν όψει πρὸς 1 1/2 ο)ο

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ
ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ & ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΑ
ΔΡ. 101.503.434.70 %

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ἐν Πειραιεῖ, Ἀργεῖ, Πύργῳ, Πάτραις, Κερκύρα, Κεφαλληνία, Ναυπλίου, Αἴγιῳ, Καλάμεις, Σύρω, Χίῳ, Ἱερρακλείῳ, Βόλῳ, Θεσσαλονίκῃ, Λαρίσσει, Τρικκαλίαις, Μυτιλήνῃ, Χανίοις, Ζακύνθῳ, Πλωμαρίῳ, Τριπόλει καὶ Ρεθύμνῃ.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῶν ὁδῶν Πατησίων καὶ Θέρσας, παρὰ τὴν πλατείαν Ἀγάμων.
Συμμέτοχος τῆς ἐν Λονδίῳ Ἀγγλικῆς Τραπεζῆς.
Commercial Bank of the Near East Ltd
4 LONDON WALL BUILDINGS EC 4
μεθ' Ὑ)των ἐν ΚΩΝ)ΠΟΛΕΙ καὶ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ
ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ

εἰς τὰς κυριωτέρας πόλεις Ἑλλάδος καὶ Ἐξωτερικῶν.
ΕΚΤΕΛΕΙ ΠΑΣΑΝ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ
Καταθέσεις ἐν όψει καὶ ἐπὶ προθεσμίᾳ, ἀποδοτέαι εἰς τὸ νόμισμα ἐγένοντο ὑπὸ ὄρους συμφέροντας.

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ μέχρι δρ. 75,000 πρὸς 5 ο)ο ἀπ' ἀλλαγμένον φέρον.

Α. Ε. ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΚΕΡΔΩΝ

ΤΩΝ 6 ΚΛΗΡΩΣΕΩΝ

ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

ΚΛΗΡΩΣΕΙΣ 1926	ΚΛΗΡΩΜΕ- ΝΟΙ	ΜΕΓΑΛΟΙ ΛΑΧΝΟΙ ΕΚΑ- ΣΤΗΣ ΚΛΗΡ. ΑΡΙΘΜΟΙ	ΜΕΓΑΛΟΙ ΛΑΧΝΟΙ ΕΚΑ- ΣΤΗΣ ΚΛΗΡ. ΑΡΙΘΜΟΙ	ΓΕΝΙΚΑ ΚΕΡΔΗ ΚΛΗ- ΡΩΣΕΩΝ
1η 27 Ἰουνίου	1,300	1,000,000	2,800,000	2,800,000
2α 1 Αὐγούστου	1,300	1,000,000	2,800,000	2,800,000
3η 19 Σεπτεμβρίου	1,300	1,100,000	3,100,000	3,100,000
4η 31 Ὀκτωβρίου	1,300	1,400,000	4,500,000	4,500,000
5η 28 Νοεμβρίου	1,300	1,500,000	4,800,000	4,800,000
3η 31 Δεκεμβρίου	23,500	3,000,000	15,000,000	15,000,000
Σύνολον	30,000	9,000,000	33,000,000	33,000,000

Εἶναι τὸ ἀσφαλέστερον καὶ πλεονεκτικώτερον λαχεῖον διὰ τὸ Κοινὸν ἀπὸ ὅλα τὰ λαχεῖα τοῦ κόσμου. Ἀγοράζετε τὰ γραμματῖά σας εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἐταιρίας ὁδὸς Παπαρηγοπούλου 9, εἰς ὅλα τὰ Καταστήματα τῆς Τραπεζῆς Ἀθηνῶν, εἰς τὰ Ὑποκαταστήματα τοῦ Κεντρικοῦ Πρακτορείου Ἐφημερίδων καὶ τῆς Ἐταιρίας Ἑλληνικοῦ Τύπου καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς πράκτορας τῆς Ἐταιρίας.

Ἡ ἐξαργύρωσις γίνεται εἰς τὸ Ταμεῖον τῆς Ἐταιρίας καὶ τὰ Καταστήματα τῆς Τραπεζῆς Ἀθηνῶν.

Εἰς τὴν εὐτυχεστέραν περίπτωσιν εἰς μόνον ἀκέραιος ἀριθμὸς δύναται νὰ κερδίσῃ 9,000,000, δεδομένου ὅτι οἱ κληρούμενοι ἀριθμοὶ δὲν ἀκροῦνται.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ
Μέχρι Δραχμῶν 75.000
ἐπὶ τόκῳ 6 ο)ο

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ ΕΙΣ ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑ
μέχρι Λιρῶν Ἀγγλίας 200, Δολλαρίων 1000
ἐπίσης πρὸς 6 ο)ο

Εἰς Συναλλάγματα ἐπὶ ἐτέρων χωρῶν εἰς ἀνάλογα π οσά καὶ ὑπὸ λίαν ἐπωφελεῖς ὄρους, χάριν τῆς ἀποταμιεύσεως.

ὈΓΑΜΒΕΤΑΣ,
ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ
ΓΩΝΙΑ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ-ΚΟΡΑΗ
Ἰλικά Ἴψουα. — Καθαριότης ἀπαστρύ-
πτουσα. — Γευστικότης ἀπαράμιλλο-
λος. — Τέχνη μοναδική. — Πε-
λατεία ἐπίλεκτος.
Ὅλοι προμηθεύσθε τὰ γλυκύσματά σας ἀπὸ τὸν
«**ΓΑΜΒΕΤΤΑΝ**»

Η ΓΕΝΙΚΗ
ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
Ἑλληνικῶν, Ἀγγλικῶν, Ἰταλικῶν καὶ Γαλλικῶν Ἐταιριῶν πυρὸς, ζωῆς, θαλάσσης, δυστυχημάτων κ.τ.λ. Εἰδικὸν ἤμισμα ζημιῶν αὐτοκινήτων καὶ ἀστικῆς εὐθύνης.

ΣΑΒΒΑΣ ΗΛΙΑΔΗΣ
Δραγατσάνιου 3, Πλατεία Ἀγίων Θεοδώρων.
Τύποις «Σφενδόνης» Μέτῳνος 3

ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΑΡΤΑΠΟΘΗΚΗΝ ΤΗΣ Α.Α.Α.
Π. Γ. ΜΑΚΡΗΣ & ΣΑ
3 - ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ - 3

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ :
ὅλα τὰ εἴδη τοῦ χάρτου
εἰς ὅλας τὰς διαστάσεις,
εἰς ὅλα τὰ πάχη,
ΧΑΡΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΟΣ, ΓΡΑΦΗΣ, ΠΑΡΣΕΜΙΝΕ, ΙΛΑΟΥΣΤΡΑΣΙΟΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΧΡΩΜΑΤΩΝ, ΕΞΩΦΥΛΛΩΝ, ΜΠΡΙΣΤΟΛ, ΒΕΛΟΥΤΕ, ΠΕΡΙΤΥΛΙΞΕΩΣ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ ΑΜΕΣΟΣ, ΑΠΟΣΤΟΛΑΙ ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ
ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΔΕΙΓΜΑΤΟΛΟΓΙΟΝ
εἰς ὅλα τὰ χρώματα,
εἰς ὅλας τὰς ποιότητας καὶ
εἰς τὰς καλλιτέρας τιμὰς.

ΧΑΡΤΕΜΠΟΡΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΘΑΝ. ΤΣΑΡΟΥΧΗΣ ΧΡ. ΤΣΑΡΟΥΧΗΣ
ΠΑΝ. ΖΑΝΟΥΔΑΚΗΣ ΙΩΑΝ. ΔΙΟΙΚΗΤΟΠΟΥΛΟΣ
Κεντρικὸν Κατάστημα πωλήσεως
Ὁδὸς Πραξιτέλους 44-46, Ἀθῆναι
Ἄποθῆκαι
Ἐν Ἀθῆναις: Ὁδὸς Πραξιτέλους 35 Ἀθῆναι, ὁδὸς Χου-
σοπηλαωιάσσης 2, ὁδὸς Ἐθαγγελιστρίας 22.
Ἐν Πειραιεῖ: Ὁδὸς Ἀθηνῶν 8, ὁδὸς Πλαταίων 4.

Ἡ πλουσιωτέρα συλλογὴ χάρτου γραφῆς, τυπογραφικοῦ, Μπριστόλ, Γλασὲ ἐξωφύλλων, χαρτονίων, περιτυλίξεως κλπ. εἰς ὅλας τὰς ποιότητας, χρωματισμούς, διαστάσεις καὶ βά-
ρους. Τιμαὶ ἀσυναγώνιστοι.

ΑΠΟ ΤΑΣ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑΣ
ΙΑΤΡΙΚΑΣ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ
ΝΕΟΣ ΟΡΡΟΣ
ARTERIOVACCINE
DR P. CILIMBARIS
Ἐγκεκριμένη παρὰ τοῦ ἑπουργεῖου Ὑγιεινῆς τῆς Γερμανίας, παρὰ τοῦ Διεθνoῦς Ἰατροσυνεδρίου τῆς Βέρνης καὶ τοῦ Ἰατροσυνεδρίου τῆς Ἑλλάδος.
Ἀπόλυτος καὶ μόνιμος ἀποτελεσματικὴ θεραπεία τῆς Ἀρτηριοσκληρώσεως, τῆς Ἀρθρίτιδος, τῶν Ρευματι-
σμῶν καὶ τῆς Ἰσχιαλίας.
ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ὍΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
Μενάνδρου 63. Ἀθῆναι.

ΜΕΤΑΣ ΕΜΠΟΡΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
AU PRINTEMPS
D. & Φ. ΜΟΥΤΣΟΠΟΥΛΩΝ
ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ
Τὸ τελειότερον κατάστημα Γυναικείων Εἰδῶν Ἀσπρόφρονχα διὰ προίκας

ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΝ		ΠΑΘΗΤΙΚΟΝ	
Ταμείον και Τράπεζαι	Δρ. 224,668,644.26	Κεφάλαιον Μετοχικόν	Δρ. 45,907,000.—
Προεφορήσεις έμπορικαι	» 36,594,914.65	» αποθεματικόν τακτικόν	» 5,483,158.70
» εντ. γράμμ. Έλλά. Δραμ.	» 4,069,486.96	» έτακτον	» 51,308,435.80
Δάνεια επί γειωγραφικών και λοιπών έγγραφων	» 408,030,785.38	Κετοθέσεις εν ύψει και επί προβαταία	» 369,169,696.94
Χρεώγραφα και τοκομερίδια	» 192,052,531.17	Επιταγαι πληρωτέαι	» 11,782,533.54
Συμμετοχί εις Αγρικτών Τράπεζαν: The Commercial Bank of the Near East Ltd Λονδίνου	» 2,000,000.—	Προκαταβολαι πιστώσεως επί φοροεπιτών	» 1,885,563.97
Λογαριαμοί διάφοροι	» 8,848,427.30	Λογαριαμοί διάφοροι πιστωτικοί	» 64,167,972.24
Δέξια: περί εισπραξιών	» 20,897,481.25	» εισπραξίων τρίτων	» 55,070,237.78
Τραπεζικαι και Τραπεζικαι Έξωεπικου και Έπαρχικόν, άξια: περί εισπραξιών	» 34,083,706.25	Υποκαταστήματα	» 14,299,167.24
Άκινήται κτήματα Τραπεζής (*)	» 11,434,271.90	Τμησίον συντάξιος υπαλλήλων	» 1,325,000.—
Μείον απόσβεσις ληξιάσις εξαμηνίας	» 654,402.53	Μέρισμα ληξιάσις εξαμηνίας	» 9,181,400.—
Έξοδα: έγκ. Κεντρ. και Υποκατ/των	» 1,352,705.58	Κέρδη και Ζητήματα	» 96,483.54
Μείον απόσβεσις ληξιάσις εξαμηνίας	» 286,544.99		
	Δρ. 629,676,649.75		Δρ. 629,676,649.75

ΑΝΑΛΥΣΙΣ ΜΕΡΙΔΙΟΣ "ΚΕΡΔΗ ΚΑΙ ΖΗΜΙΑΙ,"

Υπόλοιπον παρελθούσης εξαμηνίας κρατηθέν διά φόρους	Δρ. 6,002,000.—
Τελοι	» 22,286,740.03
Προμήθειαι: διαφοραι Συμβαλλοματος, διάφορα κέρδη	» 12,887,433.09
Πρόσοδοι κτημάτων	» 144,568.50
	Δρ. 41,320,441.62

ΑΝΑΛΥΣΙΣ ΜΕΡΙΔΙΟΣ "ΚΕΡΔΗ ΚΑΙ ΖΗΜΙΑΙ,"

Υπόλοιπον παρελθούσης εξαμηνίας κρατηθέν διά φόρους	Δρ. 701,420.—
Τελοι	» 439,274.—
Προμήθειαι: διαφοραι Συμβαλλοματος, διάφορα κέρδη	» 4,642,464.70
Πρόσοδοι κτημάτων	» 1,377,210.—
	Δρ. 11,030,086.—
Μείον φόρου μερίματος πρὸς 26.— ο/ο	» 12,407,296.—
	» 3,225,896.—
	» 780,419.—
	Δρ. 14,028,409.—

ΔΙΑΘΕΣΙΣ ΚΕΡΔΩΝ ΔΡΧ. 14.028.409

Κράτησις 5 / δια Κεφάλαιον αποθεματικόν επί Δραχ. 14,028,409.—	Δρ. 701,420.—
Τόκος 6 ο/ο δια Κεφάλαιον αποθεματικόν επί τακτικόν αποθεμ. Δραχ. 4,642,464.70	» 439,274.—
Μέρισμα τακτικόν πρὸς Δραχ. 3.— κατά Μετοχόν, επί Μετοχών 459,070	» 1,377,210.—
» πρόσθετον πρὸς Δραχ. 24'02 κατά Μετοχόν, επί Μετοχών 459,070	» 11,030,086.—
	Δρ. 12,407,296.—
Μείον φόρου μερίματος πρὸς 26.— ο/ο	» 3,225,896.—
	» 780,419.—
	Δρ. 14,028,409.—

Δρ. 41,320,441.62

Δρ. 840.694.—

Δρ. 9,181,400.—

» 3,225,896.—

» 780,419.—

Δρ. 14,028,409.—

» 9,181,400.—

» 3,225,896.—

» 780,419.—

Δρ. 14,028,409.—

Έξοδα διαχειρίσεως, μεθοδοσται προσωποικου και αποζη-
 μίσιος Διευθύνσεως
 Φόροι παρελθουσών Ζρήσεων Δρ. 9,006,321.31
 » προεφόσις εξαμηνίας » 209,644.50
 Ταμείον περιόλυ. και προικοδοτήσ. υπαλλήλων Τραπεζής
 Εισφορά υπέρ Ταμείου Συντάξιος προσωποικου » 270,000.—
 » 250,000.—

Αποσβέσεις:
 Διαφόρων λογαριασμών Φρ. 1,296,292.37
 Έξόδων εγκαταστάσεως » 286,544.99
 Άκινήτων Τραπεζής » 654,402.53
 Κέρδη καθαρά διατιθέμενα διά την παρούσαν εξαμηνίαν ..
 Κέρδη άριμένα εις νέον » 96,483.54

Μείον φόρου μερίματος επί Δραχ. 12,407,296.— πρὸς 26.— ο/ο
 Ποσότητα Διοικητικῶν Συμβολίων επί Δραχ. 7,804,190.— πρὸς 10 ο/ο
 Τὸ μέρισμα ἐκ Δραχ. 20.— κατά μετοχόν ελευθερον παντός φόρου, είναι πληρωτέον μετά την ἐγκρίσιν τοῦ παρόντος
 Ισολογισμοῦ ὑπὸ τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τῶν Μετόχων τῆς συγχληθροσμένης δια τὴν 11ην Σεπτεμβρίου ἐ. ε.
 Ἐν Ἀθήναις τῇ 20 Ἰουλίου 1926.
 Ὁ Ἀντιπρόεδρος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβολίου
 ἸΩ. ΑΘΗΝΟΓΕΝΗΣ
 Ὁ Γενικός Διευθυντής
 Γ. ΕΜΠΕΔΟΚΛΗΣ

Ὁ Διευθυντής
 Δ. Ι. ΦΑΡΑΓΗΣ